

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI AKA

— Allah koalisyonunu bozmasın beyim!..

Yılın
üçüncü
çekilişine
katılabilmek
için

20

TEMMUZ

AKŞAMINA KADAR

tasarruflarınızı
İş Bankasında
toplayınız

10 TALİHLİYE
10 APARTMAN DAİRESİ
1 TALİHLİYE 100.000 LİRA
10 ADET 5.000 LİRA
25 ADET 1.000 LİRA
AYRICA ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

TÜRKİYE BANKASI

en fazla ikramiye veren bankadır

AKBABA

İki yolun bir yolcusu!

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BASIAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Şemsi Belli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Yaşar Özen, Kenan Akıncı, Baha Oral.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vi Nû, Semiramis Aydın, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :

Ercan Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Flatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 ildir.

Cilt : 2 — Sayı : 50

12 Temmuz 1962

YIL : 40

Bu gazete Basın ahlak Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

SİZ, törenlerdeki siyah şapkalı, beyaz gömlekli, uzun kuyruklu değnekli Hacivatlarımıza bakmayınız!.. Balo kılığı ve düğün takıştırmasıyla otobüse binen zilsiz çengilerimize de bakmayınız!.. Hele üç büyük şehrimizin beş büyük caddesine dizilmiş soysuz yapı örneği apartmanlarımıza hiç bakmayınız!.. Kırk bin köyü karanlığa gömülmüş Türkiye, hâlâ tarlada kadının çifte koşulduğu bir gece-kondular diyarıdır ve dünya plânındaki yeri geri kalmış memleketlerarası!

Bir çağ ötesine hangi yoldan gideceğiz?.. Tek parti devrinin çetin İsmet Paşası bu yolu çizmişti: Devletçilik.

Koalisyonun uysal İsmet Paşasına ikinci bir yol daha göründü: Özel sermaye!

Şimdi Sayın İnönü, tek amaca varmak için çift yolda yürüyen bir politika canbazıdır!

Şu yarım sayfalık yerimizde iki konuya da kalem ucuyla dokunabiliriz:

Okurlarımın çoğu hatırlar. Taaa Abdülhamit devrinden kalma bir «Şirket-i Hayriye» vardı. Belki en eski, belki en ünlü, belki de tek özel işletmemizdi bizim. Katıksız millî, katıksız Türktü. Görevi neydi bu şirketin?... Boğaz kıyılarında yolcu taşımak... Kabataş'tan Kireçburnu'na, Üsküdar'dan Kavak'a kadar dizilmiş bütün iskeler onundu.

Çocukluğumun hayal denizinde hâlâ o gemiler yüzer: Sivri burunlu, yandan çarklı Bahariye ile Asayış...

Bu gemilerdeki yolcu ve memur terbiyesini, bu vapurlardaki toz kon-

mamış kanapelerin, tek sigara ezilmiş sivasmamış yerlerin temizliğini, ben, Rhein kıyılarında beyaz güvercinler gibi uçan Alman vapurlarında bile görmedim.

Şirket-i Hayriye özel çalışmanın zafer bayrağını, uzun yıllar, boydan-boya Boğaz kıyılarında koşturdu. Yanılmıyorsam, her yıl ortaklarına dağıttığı kâr payı yüzde on ikili bulmuştur.

Artık «Şirket-i Hayriye» yok... O, birdenbire kabaran devletçilik iştahımızın ağzında eriyen ilk lokmadır!

Şimdi, teknesini anafora kaptırmış Devlet Denizyollarına sorunuz: Bütçesinde her yıl kaç milyon açık var?..

Haydi günümüzün moda isminden bahsedeyim: Enosis bir deniz milyarderidir... ve... ve dünya yüzünde sermayesini hacı gemisi gibi şapa oturtan tek deniz işletmesi de bizim Devlet Denizyolları!

Çıldırma!

Size bir haber: Bu yıl elimizde, yüksek asıtlı 8000 ton zeytinyağı var!

Size ikinci haber: İtalya'da Via Toscana'da İnter empex firması, asitine bakmadan 2000 ton almak istiyor!

Size üçüncü haber: Sağa baş vur, ses yok, Sola baş vur, ses yok. Eski koalisyonun Ticaret Bakanına baş vur, ses yok... Kaç gündür mü ses yok?... Yetmiş beş!

Ay Bakırköy!.. Aç kapını!.. Ben geliyorum!

Neden böyle?.. Bir şom ağız «Devlet malı deniz, yemeyen domuz» dediği için mi?

Her bütçe yılı S.O.S. işareti veren devletçiliğimizin bu hurda gemisini dikkat ve ibretimizin şamandırasına bağladıktan sonra, bir de partiler gözdesi özel sektöre bakalım:

Aman sayın sermaye diyoruz, kasanın kapısını biraz arala... Aman bir yeni tezgâh kur... Aman bir yeni çark işlet.. Aman bir yeni baca tütür.. Aman birkaç aça ekmek, birkaç çıplağa gömlek ver!

Sayın sermayenin ilk şartı şu: Kârımdan ayırıp yatırım yapacağım paradan vergi alma!..

Bu teklif önünde akıl terazinizin dengesini kaybedeceği için biraz a-çıklayım:

1962 de, sayın özel sermaye yaptığı işlerden ne kazanmış?.. Diyelim on milyon lira... Bunun ne kadarını maliyeye vergi diye ödiyecek?.. Yine diyelim yarisını, beş milyon lira...

Hah, işte hamliyetli özel sermayemiz, melodramlardaki fedakâr evlât sesiyle:

— Devlet baba, diyor, eğer benden bu beş milyonu almazsan, sana yeni bir fabrika kurarım!

Bunu istemek, bunu söylemek değil, bunu düşünmek bile ayıptır. Ama, haydi düşündü, haydi söyledi, haydi istedi, haydi «Ticarete ayıp yoktur» diye bir de sahte âyet indirdi diyelim... Ya Devlet Radyosunun, aman duymıyan vatandaş kalmasın diye, bangır bangır bütün memlekete yaymasına ne buyurursunuz?

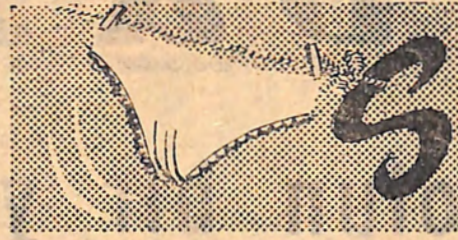
Yusuf Ziya ORTAÇ

— Hiç olmazsa gölgentzden faydalanalım!

Bakışın

Siyasi Külot

SEMSİ BELLİ

KÜLOT bu beyim, külot!.. Nayloru var, perlonu var, erlonu dakronu, terilini, novayronu var.

Patiska külot, muşamba külot, fanilâ külot, jarse külot, Amerikan bezinden külot var!.. Ucu renk renk dantelli, kenarı sırma tellisi, çiçeklisi, güllüsü var... Topuklara kadar uzun olanı, uçkuru püsküllüsü var...

Külot deyip de geçmeyin... Üstüne İngilizce haftanın günleri yazılmış olanları, terlisi, esanslısı, beyazı, mavisi, pembesi, siyahı, kırmızısı var...

Çamaşır ipinde onbeşinde bir genç kız canlılığı ile çırpınanları, lüks şifonyerlerde saklananları, ırk kalçalara tutkal gibi yapışanları, zarif bacaklarda bir manolya kadar anlamlı ve şiirli duranları, mağaza vitrini gibi bir yanından öbür yanı görünenleri var...

Külot var ki, gümrük muayenesinde içinden elmaslar, pırlantalar çıkar... Külot var ki, adli tıp muayenesinde içinden fililler, failer ortaya çıkar...

Aşk barometresinin yükseldiği saatlerde hoyrat ellerde yırtılanları, bir incir yaprağı gibi ham incirlerin üstüne örtülenleri var...

Külot bu bel!.. Böyle minnacık bir yazı değil, cilt cilt roman yazılır külot üstüne... Roman ne demek efendim!.. Ansiklopedi yazılır, tarih yazılır!..

Toprak reformu değil iki gözüne sosyal adalet, ellibeşler, ondörtler, yüz kırkyediler, altmışüçler değil!.. Plânlama teşkilâtı hiç değil!.. Külot bu beyim, külot!.. Hem de... Ne külot, ne külot!..

Türkiye Cumhuriyeti Senato'sunda ellerde gezen, diherde dolaşan, gazetelerimizin birinci sayfalarına sürmüş çekti, siyasi yatırım tarlalarına tohum ekti, basın mensubu dostlara ecel teri döktüren bir külot!..

Ben görmedim... Görmek de istemem... İçli boş kadın külotlarından oldum olasıya hoşlanmam!.. Ama görenler anlattı: Beyazmış, parlakmış, jarseymiş, cicli-bici bir şeymiş!..

Bu külotu, Yassıadamın ünlü Başsavcısının evinden almışlar güya. Nasıl almışlar, nereden almışlar, ne zaman ve niçin almışlar orası belli değil!

Telefoncu Ayten'in külotuymuş... Telefoncu Aytenin külotu, Egesel'in evinde ne arar ki?.. Bilinmez!.. Haydi bilindiğini farzedelim, telefoncu Ayten acaba külotlarına marka mı işletmiş, ya da kartvizitini mi eklemiş üstüne?.. Nereden anlamışlar külotun bu kızcığa ait oldu-

gunu?.. Özel bir kokusu mu var, yoksa sahibesini belli eden özel bir «özelliği» mi var jarse külotların?..

Vebali, günahı ilgililerin boynuna, sahibi külotun içinden kolaylıkla çıkmış ama ben bu işin içinden bir türlü çıkamadım...

Oldum olası külotlara karşı zaafı olan insanlarız... Bir zamanlar Terimor'un külotuyla uğraştık... Zaman geçti, B.B. nin külotlarını tefrikaya başladık... Bir süre Egesel'in Yassıada duruşmalarında kürsüden salladığı tarihi külot günün konusu olmuştu... Geçen haftaların en aktüel külotu Liz'in külotuydu. Ama telefoncu Ayten'in külotu pudra şeker ekti hepsinin üstüne!..

Bâzı senatörlerimizi de takdir etmemek elde değil. Gözden sürme

Gitti Paşa Geldi Paşa

Bir dev gibi Kafdağı
Gürül gürül aşı aşı,
Politika alanına
Gitti paşa, geldi paşa!

Her taraftan yükseliyor
Alkış sesi: Yaşa, Paşa!
Lâyiğünü bulur millet:
Gitti paşa, geldi paşa!

Ne altındır, ne de gülmüş,
Fakat daim çıkar başal,
Yükseklerin yakışığı:
Gitti paşa, geldi paşa!

Kılıcını, palasını
Vuran çoktur taştan taş!
Fakat kimin umurunda:
Gitti paşa, geldi paşa!

Nuri BABA

çekerek gibi Egesel'in balkonundan külot çekmek, daha sonra basın mensuplarının affili sorularına set çekmek, sonra o jarse külotun üzerindeki o nefis esans kokusunu çekmek, nihayet elde külot cepte «Senatör» kimliği olduğu halde T. C. Senatosunun kürsüsünde nutuk çekmek her babayığitin kârı değil!..

Bana kalırsa senato bu meselenin üzerinde dikkatle durmalıdır... Durmalıdır çünkü, Amerikan polisine taş çıkartacak kadar kabiliyetli, dırayetli, dedektif ruhlu, simetrik duygulu bir senatörün bu şâhane çabasını takdir etmemek, karşılıksız bırakmak çok ayıp olur!..

Demokrasıymış, anayasaymış, koalisyonmuş, temel dâvalarmış, yasanın durgunluğu, vekillerin yorgunluğu, partilerin dargınlığı gibi eften püften meselelermiş, bunlar hep fasafiso... Bu memleketi ancak telefoncu Ayten'in külotu kurtarabilir!..

Jarse külotu sedef saplı bir çubuk başına geçirmeli ve izci flâması gibi ortalıkta dolaştırmalı sayın senatör... Göreceksiniz piyasada hiç bir durgunluk kalmıyacak... Sermaye yatırımdan korkanlar yatırıma dıklarını hemen yatırmaya başlayacak... Trajl düşen gazeteler derhal bellini doğrultacak!.. Gericisi, ilerici, sağcısı, solcusu, işçisi, aşçısı, doktoru, kondoktoru, dağa çıkan eşkiyası, felce uğrayan iş hayatı, cinayet salgınları, trafik kazaları, hatâ hattâ spor totocu ar bile aynı hizaya gelecek... Dirliğimizin, birliğimizin senbolü olacak jarse külot!..

Külot dedim de aklıma geldi. İzin verirsiniz size bir külot fıkrası anlatayım:

Anjel isminde genç bir kadın varmış. Şöyle yirmibeşle otuz arası, olgun, dolgun, taze ve güzel bir dulmuş Anjel... Bu taze ve güzel dul, çamaşır ütümekle kazanmış hayatını... Dinine çok bağlı olduğu için de her hafta kiliseye gider, ibadet eder, günah işlemekten çok, pek çok korkarmış...

Günlerden bir gün Anjel ine çamaşır ütülerken kalmı belli bir erkek külotu karşısında arzulamış...

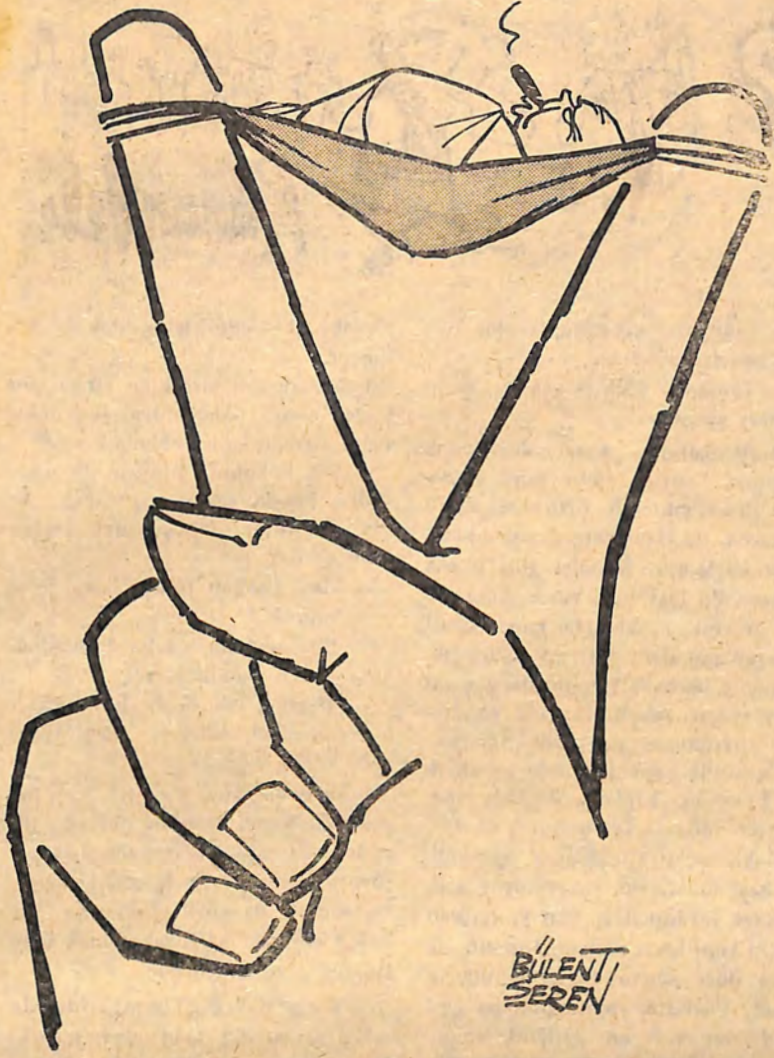
— Bu külotun sahibi herhalde uzun boylu, iriyarı bir erkek olmalı!.. diye mırıldanmış kendi kendine...

Ve... külotun lastiğini çekmiş, bırakmış...

Çekmişti.. bırakmış...

Çekmişti.. bırakmış...

Ve bir ân gelmiş ki, zevkli bir hafifleyiş içinde kendini olduğu gibi odanın bir köşesine bırakıvermiş... Bırakıvermiş ama, hareketinin bir günah işlemekten farksız olduğunu

Çörcil!

da düşünerek üzölmeyi başlamış. Ertesi gün soluğu kilisede, papazın karşısında almış:

— Muhterem peder!.. demiş. Hâl, vaziyet böylece böyleeee... Bu günahımı çıkarmanızı ve beni Tanrının affına mazhar kılmanızı diliyorum.

Papaz, biraz düşündükten sonra:

— Peki demiş.. Yarın sabah bir kutu bal getir bana. Derhal günahımı çıkarayım...

Ertesi gün Anjeli'in getirdiğı bal kutusunu açan papaz, kutunun içinin boş olduğunu görünce hayret-

ler içinde kalmış. Fakat Anjel papaza şu cevabı vermiş:

— Hayretinizde haklısınız muhterem peder; amma külotun içi de boştu!

Ben de şimdi şöyle düşünüyorum sevgili okuyucular, jarse külot içi boş olduğu halde basında, senatoda, mecliste ve her tarafta bu kadar fırtına kopardı, eğer erbabının eline geçtiğı zaman içi dolu olsaydı?... Neleceer neleceer olmazdı!..

Göz ucu ile

PARİS

Yusuf Ziya Ortac

Vatandaşım Hayik Efendi

Eski bir Paris mektubumda size Lord lokantası sahibi İzmit'li Hayik Efendiyi takdim etmiştim. Aradan geçen kırk yıl ona Osmanlılığından hâlâ hiç bir şey kaybettirmemiştir. İddia edebilirim ki, son Osmanlı Paris'te yaşıyor!

Beni görünce, yalnız dişleri değil, gözlerinin içi de güldü. Onun için müşteriden fazla, müşteriden ayrı bir şeydim: Bir tutam vatan toprağı, bir avuç Boğaz suyu, bir isim Çamlıca rüzgârı gibi birşey!

O gün, ağızda eriyen şiş kebaplarından, domatesli pilâvlardan, uzun saplarının ucu ay yıldızlı, yürek biçimi gümüş kaşıkla yediğimiz, toz şekerine gülsuyu serpilmiş muhallebilerden sonra, Lord lokantasından, ben, kızım ve yol arkadaşımız Nünüt, hesapsız uğurlandık. Hayik Efendinin nezaketi, para vermek değil, lâkırdı bile söyletmedi bize!

Ama ben onu, asıl İkinci Dünya Savaşını Paris'te geçirmiş Türk öğrencilerinden dinledim: Hayik Efendi olmasaydı açlıktan öldürdük diyorlar!

Size Lord lokantasının listesinden biraz isim ve biraz rakam vereyim mi?

Börek, on lira.. imambayıldı, on lira.. yalancı dolma, on lira.. enginar, on lira...

Beyin salatası daha pahalı: Onbir buçuk lira...

Ama en pahalı yemeklerin arasında ne geliyor, bilir misiniz?.. Pastırmalı yumurta!.. Beş yeni frank, yani onbeş lira!

İstanbulda olsa, bu paraya, yanına bir kadeh de rakı koyup Zeki Müren'i dinliyebilirsiniz!

Lord lokantasında herkes Türkiye'de samur kendini: Paris'te ticaret kurmuş, fabrika kurmuş bütün Agop'ların, Artin'lerin, Mıgırdıç'ların konuşma dilleri Türkçedir.

Yalnız dil mi?.. Ya musikimiz?.. Sazendelerimizin ellerinde hanendelerimizin dillerinde hâlâ Bimen Efendinin şarkıları doluyor.

Ziya Gökalp: «Ermeniler Kürt, Kürtler Türk soyundandır» derdi.

Doğru mudur, bilmem. Yalan da olsa hoşuma gidiyor!

— Şimdi de plâlarda kabine buhranı başladı!...

ELDE VAR KAÇ?

B AĞLUM'lu Dursun, kendi halinde, iyi kalpli bir insandı. Kimsenin etlisine, sütlüsüne karışmaz, kendi işiyle halli hamur olurdu. Bir buçuk ay önce bu hastaneye işçi olarak girmişti. İlk zamanlarda aptesaneleri yıkama, koridor taşlarını silme görevlerinde çalıştırılırdı. İşten yüksünmediği için canla başla çalışıyor, öteki işçilerden daha fazla göze giriyordu. Başhemşire Zehra her gellip geçişinde Dursun'un yanında durur, hatırlarını sorar, bir derdi, isteği olup olmadığını öğrenirdi. Dursun da her seferinde boynunu bükerek, mazlum bir halde «Sağolasın» diye cevap verirdi.

Günlerden bir gün Başhemşire Zehra, Dursun'u odasına çağırdı:

— Bak dinle, dedi. Senin çalışmandan, temizliğinden doktorlar da memnun... Geçende başasistan bana sormuştu. Ben de seni methettim. Hem temiz, hem de çalışkan dedim. Öteki işçiler senin kadar işlerine bağlı değil. Tabii sen de bunun mükafatını göreceksin. Başasistana konuştuk. Seni temizlik işlerinden alıp başka bir vazifeye vereceğiz. Ne dersin?..

— Eksik olma ablacığım... Ben de sizden hepten memnunum... Gayri üst yanını sen bilin...

— Kaç lira aylık alıyorsun bu işten?..

— Yüz yüz yirmi beş alıyom da, kesildikten kelli yüz üç lira geçiyor elime...

— Tamam... Maaşın 125 lira demek. Şimdi seni terfi ettiriyoruz. Maaşın 125 ten 150 ye çıkacak, üstelik işin de değişecek...

— Allah senden irazı olsun ablacığım... Ben de bunun altında gal-mam helbet... Ne iş vireccen bana?..

— Şimdiden sonra hasta bakıcı olacaksın... Hastaların yemeklerini vereceksin, koğuşlarını temizliyeceksin. Sırf onlarla meşgul olacaksın.

— Yaparım evel Allah..

Dursun ondan sonra, yeni görevinde de başarılı olmaya çalıştı.

Sabahları erken kalkıyor, temizliği yapıyor, hastaların yemeklerini veriyor, ilaçlarını içiriyor, ara sıra iğne yapıyor da oluyordu. Başhemşire Zehra da onu boyuna takdir ediyordu:

— Sana yakında damar iğnesini de öğreteceğim, diyordu.

Dursun artık enikonu mesuttu. Damar iğnesini öğrendikten sonra, işinden çıkarsalar da gam yemiyecekti. Memleketine döner, rahat rahat iğnecilik yapardı. Ama şimdilik böyle bir şey yoktu. Burada çalıştığı sürece, onu kimse işinden çıkaracağına benzemiyordu.

Gene bir gün Başhemşire Zehra onu odasına çağırdı:

— Sana iyi bir haberim var Dursun, dedi...

— Buyur ablacığım...

— Başasistana konuştuk. Seni gene terfi ettireceğiz...

Dursun'un gözleri sevinçle parladı:

— Allah sizden irazı olsun...

— Yeni işin hem eskisinden daha iyi, hem de daha şerefli...

— Sen emrettikten kelli, vallaha öl desen ölürüm...

— Bundan sonra hastabakıcılık da etmiyeceksin... Yanlı, hasta otu-rağı dökmek filân yok.. Seni lăboratuvara alacağız.. İki senede kim-yager olup çıkarsın, eğer aklını kul-lanursan...

— Gullannırım...

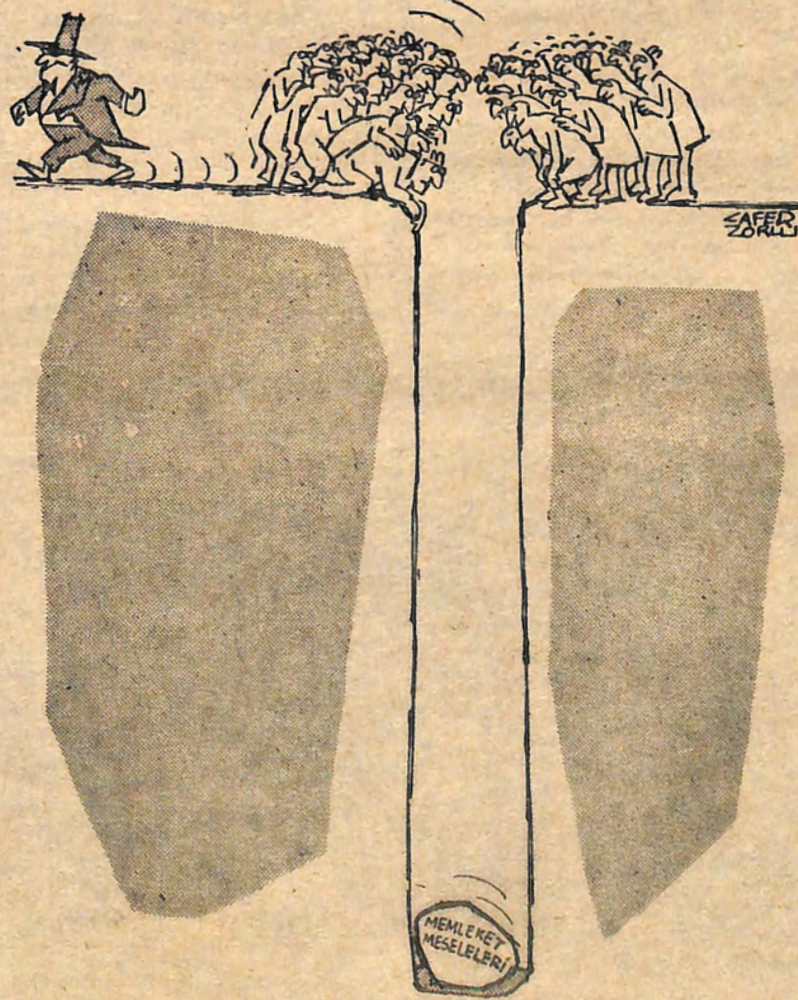
— Maaşın da yüz elliden, yüz yetmiş beşe çıkacak...

— Vir elini, öpecem...

— El öpmeyi bırak şimdi de, işi-ne sarıl... Lăboratuvar da Hamdi diye biri vardı. O da senin gibi altı sene önce taş silmekle işe başlamıştı. Altı sene içinde öyle bir yetti ki, lăboratuvar şefinden daha iyi yapı-yordu işleri... Senin okumuşluğun ne kadardır?..

— İlkokulun üçüne gader okudum.

— Hesap biliyor musun?..

«Bir deli kuyuya bir taş atmış, kırk akıllı çıkaramamış!»

— Doplama, çıkarma, çarpı, bölü, hepsini bilirim...

— Tamam... Lăboratuvar da o kadarı yetişir...

Başhemşirenin karşı durmasına rağmen, Dursun onun elini öpmeden dışarı çıkmadı. Ertesi sabah-tan itibaren de, Lăboratuvardaki görevine başladı. Kendisi gibi orada çalışan iki kişi daha vardı. Ama on-lar kıdemli oldukları için, işleri Dursun'dan daha iyi kısıyorlardı. Bununla beraber Dursun da gözünü dört açıyor, tahlillerin nasıl yapıldığını kavramaya çalışıyordu. İlk gün-lerde götür getir işlerinde çalıştırıldı Sonraları kapları, tüpleri yıka-masını öğrendi. Daha sonra da raf-lardaki ilaçların isimlerini öğrenmi-ye başladı. Gerek lăboratuvar şefi, gerekse yardımcıları, idar ya da kan tahlili yaptıkları zaman, Dursun gö-zünü dört açıyor, hangi tahlillerin hangi ilaçlarla yapıldığını, ne gibi ameliyeler cereyan ettiğini, sonu-cun nasıl alındığını öğrenmeye çalışı-yordu. En ziyade tuhafına giden şey de, idrarda kurbağa ile yapılan gebelik testi idi.

— Hey Yârâppim, diyordu. Şu

Cenabı Mevlânın işine akıl sır er-meyor.

Lăboratuvara girdikten yirmi gün kadar sonra, lăboratuvar şefi onun neler öğrendiğini yoklamak için:

— G l bakalım buraya, diyordu. Şimdi kanda şeker arıyacağız... İlk-in bu tüpün içine hangi ilâçtan katacaktık?

— Mavi şişeden tohtur bey..

— Sonra?..

— Sonracığıma, çevirme makina-sına dakıp döndürecek...

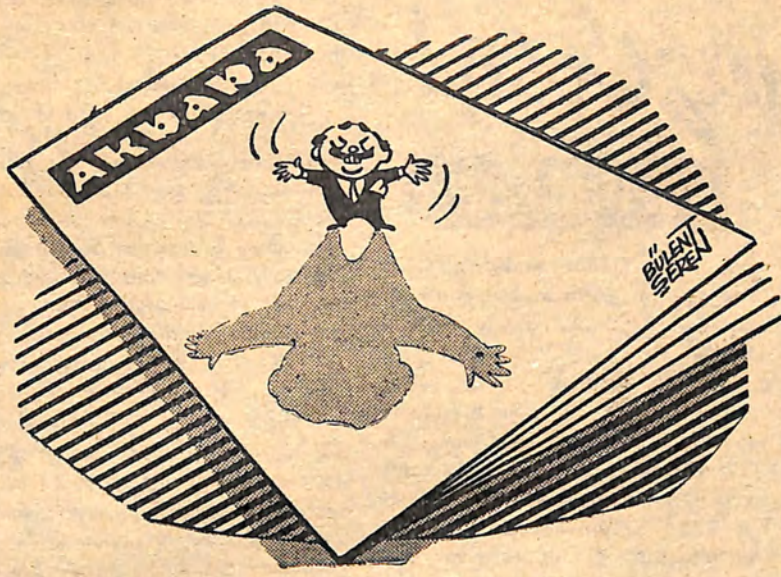
— Aferiün, işte böyle böyle işleri kavrayacaksın. Gözünü dört açar-san, adam olursun...

Dursun da zaten bu işlere çok he-vesliydi. Kendi kendine giriştiği ilk denemeler idrarla başladı. Lăbora-tuvara bir idrar şişesi geldiği vakit, Dursun'un da yüzü gülüyordu. Şef bazen cindeki işi bırakmamak için, Dursun'a sesleniyordu:

— Bana bak Bağlumlu!.. İdrarda şeker arıyacağız. Ona göre hazırlı-ğını yap bakalım...

Dursun hemen raftan lüzumlu ilâç şişelerini indirip sıraya koyu-yor, tüpleri hazırlıyor, ölçü kapları-nı onların yanına yerleştirip, şefin emirlerini bekliyordu. Tahliller ya-pılırken gözlerini dört açıyor, hangi ilâçtan ne vakit, ne miktarda kulla-nıldığını böylelikle öğreniyordu. Şef de onun ne kadar açık-göz olduğunu bildiği için, sonraları basit tahlille-ri Dursun'a bırakmaya başladı. Dur-sun'un olağanüstü kabiliyeti, bunla-rı başarmasına imkân veriyordu. Bir gün geldi ki, şef, Dursun'a gö-nül rahatlığı ile bazı tahlilleri yap-tırmaya başladı. Onun verdiği ne-ticeler kontrol edildiği zaman, sıh-hatli çıkıyordu. Artık Dursun'un gururundan yanına yaklaşılamaz ol-muştu. Öteki hademelerle fazla lăü-ball olmuyor, işlerini tamamladıktan sonra kendi odasına çekilip mâ-lthülyasına dahiyordu. Kendini dok-tor sınıfından görmeye başlamıştı. Bir süre de böyle gitti. Dursun'un maaşı 175 liradan 200 liraya çıkarıldı. O da hastahane-nin koridorlarında, beyaz gömleğini uçura uçura dolaş-mıya başladı.

Gelgelelim, günlerden bir gün has-tahane de bir telaş başgösterdi. Ü-çüncü dahiliye servisinde yatan bir Senatör'ün gözleri, yanlış tedavî yüzünden birdenbire şaşkınlıktan şişmişti. Senatör ızdıraplar içindeydi, me-sele Başhekim'e aksetti. Hastanın başucundaki vizite kâğıtları getir-tildi. Hastahane-nin tek-mil dahiliye-cileri toplantıya çağırıldı. Hekimler yapılan tedavinin tamamen doğru olduğunda ittifak ettiler. Lăboratu-

F. K. G. — Ayol mizahçılar, karikatürcüler neredesiniz? .
Ben Bakan oldum!

varın verdiği rapor, ancak böyle bir tedaviyi gerektiriyordu. O zaman tahlil raporunun üzerinde duruldu. Şef çağırıldı. Adam:

— Bu tahlili ben bizzat yaptım, diyemiyordum. Bağlum'lu Dursun'a yaptırdım da diyemiyordum. Beş dakika müsaade buyurun da durumu inceleyip geleyim, dedi.

Nefes nefese l boratuvara koştı:
— Gel buraya Bağlumlu, dedi. Senatör beyin kan tahlilini nasıl yaptın?..

— Tohtur bey, ilkin Fenol şişesini...

— Fenol şişesini bırak şimdiki... 1085 rakkamını nasıl buldun?

— 49 u aldım, 25 ile çarptım beyim...

— Nasıl çarptın ulan?..

Şefin  fkesi Dursun'u korkutmuştu. Eli ayağı titremeye başladı.

— Söylesene, nasıl çarptın?..

— İlk sıftah dokuzu beşe çarptım.

— Ne eder?..

— G rk beş...

— Sonra?..

— Dokuzu ikiye çarptım...

— Ne eder?..

— On sekiz...

— E,  nceki kırkbeşten, elde var kaç?..

— Eldesini bilemeyorum...

— Nasıl çarptın sen?..

— Eldesiz çarptım...

— Ulan elimin tersiyle bir tane çarparsam sana, anlarsın... Eldesiz çarpılır mı?..

— Ben hep eldesiz çarpıyorum beyim...

— Şimdiye kadar, öteki tahlillerde de eldesiz mi çarptın?..

— Hepsini eldesiz çarptım beyim...

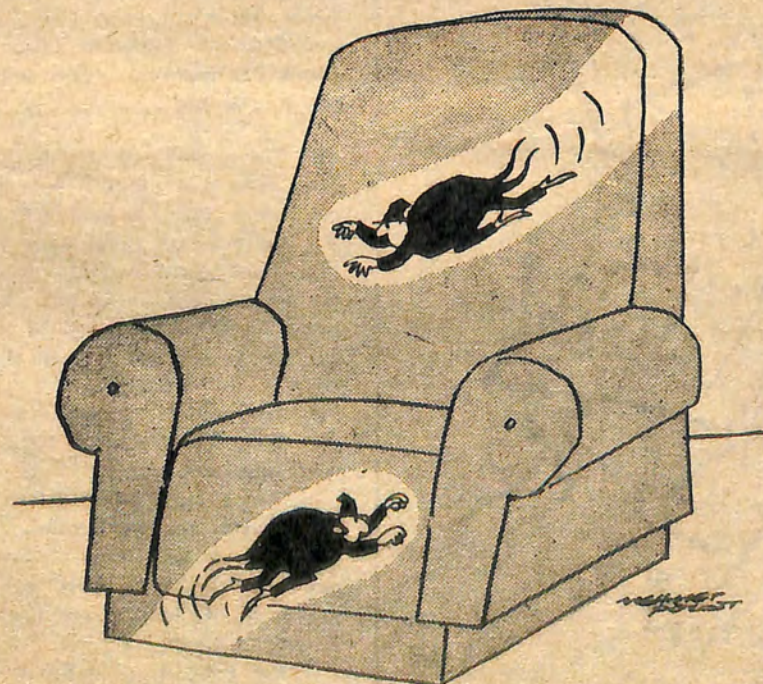
— Ulan bütün hastaneyi şaşı edip çıkardık  yleyse...

— Vallaha bilemeyorum beyim...

Doktor, dişlerinin arasından okkalı bir küfür savurdu:

— Tuuuu!.. Getirin ş  eski dosyaları... İ n n n tahlillerini de sen mi yapmıştın bakayım!..

Adnan VELİ

Koalisyon!

Alo!.. Alo!.. Burası, Akbaba Radyosu. Atmasyon, palavrasyon, matrakasyon, düfizyon yayın postaları!.. 128 metre kısa dalgadan Ankara, 821 metre uzun dalgadan İstanbul Radyosu.

Sevgili dinleyiciler, aziz okuyucular, programımıza hoş geldiniz!.. Bu haftadan itibaren - siyasetten ferasete kadar her alanda - memleketimizin tanınmış sanatçıları, Akbaba mikrofonunda karşınıza çıkmaktan büyük bir haz duyacaklardır.

St dyomuzun mikrofonu, k rs  mikrofonlarında hızını alamayan ünlü kişilere deşarj olmak imk nini sağlamakla kalmıyacak, onları bütün özellikleri ve güzellikleriyle teker teker tanımanızı da sağlıyacaktır.

Bu haftaki programımızın ilk solisti Başbakan yardımcısı ve sevimli halk türküleri okuyucusu Turhan Feyzioėlu!..

Genç sanatk rdan bir Kayseri mayası dinleyeceksiniz:

Koalisyon dedikleri güzelin  ilek  ilek allandığı zamandır,   makastan kesilmiştir fıstam Koltukların bollandığı zamandır

Y.T.P. nin allıkları yüzünde, C.H.P. nin  alımlı var özünde, C.K.M.P. ninni söyler dizinde H k metin dillendiğı zamandır.

Feyzioėlu söyler s z n doğrusu Belli değil yolun d z , eğrisi, Siyaset denilen karın ağrısı Midelerin ellendiğı zamandır.

Programın ikinci solisti, eski Basın-Yayın Bakanı, eski gazeteci, eski dost, eski A.P. li K muran Evliyaoėlu!..

Şimdi Evliyaoėlu'ndan saz ve darbukanın refakatiyle bir Orta Anadolu havası dinliyeceksiniz: (T rk , sanatçı tarafından İsmet Paşaya adanmıştır).

Partiyi yüke koydun, Ağzını dike koydun, Elleri vekil yaptın, Boynumu b ke koydun...

Uy beni beni, y r beni beni, Yaram derindedir sar beni beni!

Herkes benimlen inat, Herşey bana m şkil t, Beni bu h le koyan Başkan ile teşkil t...

Uy beni beni, y r beni beni, Makam koltuėuna sar beni beni,

Evliyaoėlu K murandan sonra programımızın son solistini takdim ediyoruz. C.K.M.P sözcüsü Nurettin Ardıçoğlu'ndan eski lideri Osman Bölükbaşı'na ithafen bir E  ziğ hoy atı dinliyeceksiniz:

Bana sual sorma cevap m şkil d r Her sırrı ben sana a amam Osman.

Parti  yeleri leblebi değil, çıkarıp etrafa sa amam Osman!

Koltuk hasretiyle d şmem mihnete, Ben burda memurum şimdiki hizmete.

  beş ihraç için bin hezmete Gözümü kapayıp ge emem Osman!..

Kavgadan çekilmem ödlek deėilim,

Sanma ki yalnızım, ben tek değilim,

Her suda dolaşan ördek deėilim, Partiden partiye u amam Osman!..

Tüzüėü, m z ė  önüme serme, Madde madde sayıp bana gösterme,

Tahta kılıç çekip kaygılar verme, Onları bırakıp ka amam Osman!..

Ardıçoğlu der ki: yanlış anlama, Eskimiş pabuçlar atıldı dama, Her çeşit i kiden içerim ama, Sunduėun kadeli i emem Osman!..

Sevgili okuyucular, aziz dinleyiciler!.. Bu haftaki konserimiz burada sona eriyor. Gelecek hafta tekrar buluşmak ümidiyle hoşça kalın!..

30 Binler!

Tuhaf bir terim yapılmaya başladı. Artık insanları: avukatlar, doktorlar, profesörler, gazeteciler diye değil de rakamlarla anıyoruz: 14 lerden, 23 lerden, 147 lerden diye...

Havadis biraz eskimiş ama, biz yeni duyduk. Siz hiç duymamışsınızdır: Bir de «Otuz binler» den çıkmış!

Nedir mi bu 30 binlik?.. Onu siz bu kerre profesör olan Dr. İlhan Ulugay'a sorun... Belki söyler!..

K AHVECİNİN getirdiği çaydan daha bir yudum alamamıştım. Yanımdaki arkadaş:

— Gelmiş, dedi. Gördün mü??
— Kimmiş o gelen... Sadece perdecisi, süflörü, birkaç tane figüranı ile gelipte, duvarlara koskocaman afişler asıp: «99 kişilik başkent tiyatrosu tam kadrosu ile şehrimizde» diye ilân eden meşhur (hisseli) tiyatrolardan biri mi?

— Öylesi değil.

— Peki kim? Randevu evlerinden emekli 3 kadın, 5 asker kaçağı genç, bir darbuka, bir davul, bir klarinet'in iştiraki ile çevrilmiş «Muaz-zam, en büyük, koskocaman» yerli filmlerden biri mi gelen?..

— Değil..

— Tamam, şimdi anladım. Pash bir iğne, bir leğen dolusu BCG aşısı ile halkı veremden kurtaracak olan ekiplerden biri gelmiş olacak?

— Hayır....

— Amma da aptalım be. Seçimden evvel, caminin musalla taşının üzerine çıkıp ta: «Aha bu daşın üstünde yunulmadan, alayımızı sorgusuz, süelsiz, sırat köprüsünde cambazlık ettirmeden, cennetin içine gattıra-caaz. Hükumatın emriylene lepinize dörder avrat daha virdireceez. Melmekettekiler yetmezse Emelike-den kız ithal ittireceez» diyen sabık adaylardan biri geldi, desene...

Arkadaşım «O da değil» anlamında başını yukarıya kaldırdıktan sonra, beni daha fazla meraklandırmak için konuştu nihayet:

— Meşhuuur (Batan) gazetesi başyazarı Mehmet Mümin Çalman ilçemizde... Vallahi de burada, billâhi de burada. Gece geç vakit gelmiş. Otelci kafa koçanını kayderken işin farkına varmış. Emniyete, kaymakama haber uçurmuş. Tam vilâyet olmak üzere iken, gazete aksi bir şey yazar diye hepsi telâsta. Kaymakam bile korkusundan bu sabah dairesine erkenden, saat 10 da geldi. Nufuşu bugün tam av havası iken, ava çıkmadı. Malmüdürlü öğleye kadar kulüpte evrak imzalarlarken bugün dairesine seğırtti. Sıtma savaş ekibi bile harekete geçti. Üç aydır bozuk olan DTT pompasını tenekeciye lehimlettirip, far yap ettiler. Gazetecinin yattığı otelde tam 585 sivrisinek öldürüldü. Odacının anlattığına göre, bu rakam sadece tamamen ölenlere ait. Yoksa dedi, ayağı kopan, hortumu sakatlanan, kanadı kırılanları da sayarsak, tam 1150...

Süpürge satıcısı Abdî gazeteciye dua ediyor. Belediye sokakları süpürmek için 30 süpürge birden mübayaa etmiş. Parasının yarısını vermişler. Yarısını da esnafa ceza yazıp, öderiz, demişler. Yalnız, hele şu gazeteci gitsin bir... Heriflerin kulağı deliktir, beledtye esnafa tazyik ediyor, diye 15 başyazı döşendi mi, dahiliye vekili belediyeyi feshetmek için kalkar, biz vilâyet olacağız derken, köy haline getirir, hepimizzin canına okur, diyorlarmış.. Telefon etmek için Telgrafhaneye

Burhan Esen

— «Hat kapalı, efe..dim», dedi.

— «Yine tellere kırlangıçlar mı kondu da hat arızalandı?» diye sordum. Telefoncu:

— Bu sefer gazeteci kondu, dedi. Koskocaman başyazar. Sen telefonla konuşurken, bakarsın adam:

— Bana valiyi bağla. İç İşleri Bakanını ver. Ödemeli, basın, ihbar... deyiverir. Bunlar devre meşgul, falan anlamazlar. Müdür bey öyle dedi. Ankara'ya gitti mi... bir de bakarsın bizim telefon hattını çamasır ipi gibi toplatıverir...

— Ehhhh, dedim. Trenin makinisti de bu işi haber aldı ise, tren bu gün olsun rötarsız gelir... Bizim ah-bap, kahkahayı bastı:

— Tren gitmedi ki gelsin... Sabahleyin kaymakam, valiye, vali 8. ci işletme müdürüne, işletme müdürü de İstasyon şefine telefon etmiş:

— Bunlar gazeteci. Hükümetler bile onlara lâf anlatamıyor. Bakar-sın gitmeye kalkar. Otobüsle gitmezler. Basın kartı orada sökmez. Günde bir tren kalktığını, onun da gitmiş bulunduğunu nasıl söyleriz? Gazeteye 20 seri başyazı yazar. E-fendim, bu ilçede tarihi binalar var. Lokomotiften çıkan bir kıvılcım, bu asırlık binaları kül edebilir. Tarihi Pompei şehri böyle bir sümendüfer kıvılcımına kurban git-

mişti, der. Ondan sonra değil trenin yüzünü görmek, düdüğünün sesini bile duymaya hasret kalırsınız. Demiş.

Asıl garibi nedir, bilir misin? Sağlık merkezinin erzak müteahhidiği bende ya, Başhekim çağırılmış:

— Onbeş günlük erzakı bir günde vereceksin... Bu iş gazeteci gidinceye kadar devam edecek, dedi. Adı hastane ama, tek doktoru var. o da ancak paltosunu, şemsiyesini unutursa hastaneye uğrar. Özel muayenehanesinden vakit bulamaz ki... Başyazarın muvasalat haberini oraya da uçurmuşlar. Bir telâstır almış zavallıları. 20 yatak var, tek hasta yok. Doktor bulunmayınca hasta nasıl olsun. Kendiliğinden gelip yatacak değil ya. 20 işsiz bulmuşlar. Size günde 20 lira vereceğiz. İşiniz gücünüz yatmak. Gazeteci gidene kadar yatacaksınız. Yemek içmek te bedava. Hele gazeteci hastaneye girdi mi, yatağa pestil gibi serileceksiniz. Sen tüberkü-lözün 3. cü devresindesin. Kesik kesik öksüreceksin. Sen astımlısın. Göğsünü hırlatacağın. Sen zatürre geçiriyorsun. Sen de tifolusun, diye rol dağıtır gibi hepsine hastalıklarını öğretmişler. Fişler dolmuş. Nabız, tansiyon grafikleri karyoların başına asılmış. Hastaneden içeri girince beni bile gazeteci sa-

nıp, yataklarına dağılıp, inlemeye, öksürmeye, aksırmaya, tıksırmaya başladılar. Lâfı fazla uzatmıyalım, nerede ise kapanacak....

— Komedinin son perdesi mi?

— Kahve kapanacak. Şu oturduğumuz kahve. Bak, işte, kahveci hazırlığa başladı bile. İlçe idare kurulu geceyarısı toplanmış. Kasabada 30 tane kahvehane var. Gazeteci yazacak hiç bir aksaklık bulamazsa, şu kahvehane işinden kuyruğumuzu tutar, demişler. Adam yazdı mı yazarmış ha... Öyle bir sütun, iki sütun, üç sütun değil... 15, 20 başmakale ile döşenirmiş. Birinci sayfadan başlar, devamı 2. de, devamı 3. de, devamı 4. de derken gazetelerin aşılmaz kalesi spor sayfasını bile zorlamaya başlamış... Tahrirat kâtibi anlattı. (Miyan kökü) ne dair bir seri başyazıya başlamış. 32, ci tefrikada okuyucular bir yandan, mürettipler, müsahhihler öte yandan, gazete müvezzil-eri beri yandan, ke-se kâğıtçılar diğer taraftan yalvara yakara zorla yazıyı bitirtmişler.

Kahvehanelerin 27 sini kapatıyorlar. Üçü kalacak. Bu kadarı zarar vermezmiş. Medenî memleketlerde de bu kadarı bulunurmuş. Bu sabah otelin odabaşısı ile 30 tane eseri cedit kâğıdı aldırınca, kaykakamda şafak attı. Eyvah, demiş, yandık!.. Herif yazacak. Hem de öyle döşenecek ki, uzunluğu yanında pehlivan tefrikaları, cep kitapları kadar küçük kalacak.

Biz konuşurken eli çantalı, saçları kulaklarının üzerine düşmüş, üç günlük traşı, bol sulanmış çimen gibi yüzünden fışkırmış, orta boylu, orta yaşlı bir yabancı kahveden içeriye girdi. Arkadaşım kolumu çimdikledi:

— İşte başyazar... Tuuuu... bütün kahveciler, bu sersem gibi kapatma işini ağırdan aldıysa, ilçe mahvoldu. Dedi.

Ayağa kalkıp, masamıza buyur ettik. Çay söyledik, sigara verdik. Ezildik, büzüldük:

— Otuz iki tefrikalık başyazarlardan bahsediyorduk. Lâfın üzerine geldiniz, dedim.

— Yazar, dedi, o namussuz yazar... Yazı işleri müdürü o yazılara yer kalsın diye, Arjantin'deki ihtilâli radyo programının içine sıkıştırır. Başbakanın demecini bilmece karelerinin sözü olarak verir. Elizabeth Taylor'un beşinci defa evlenmesini bile kasaplık hayvan borsasının içine sokmuştur...

Arkadaşım lâfa karıştı:

— «Siz, Batan gazetesi başyazarı değil misiniz?» dedi.

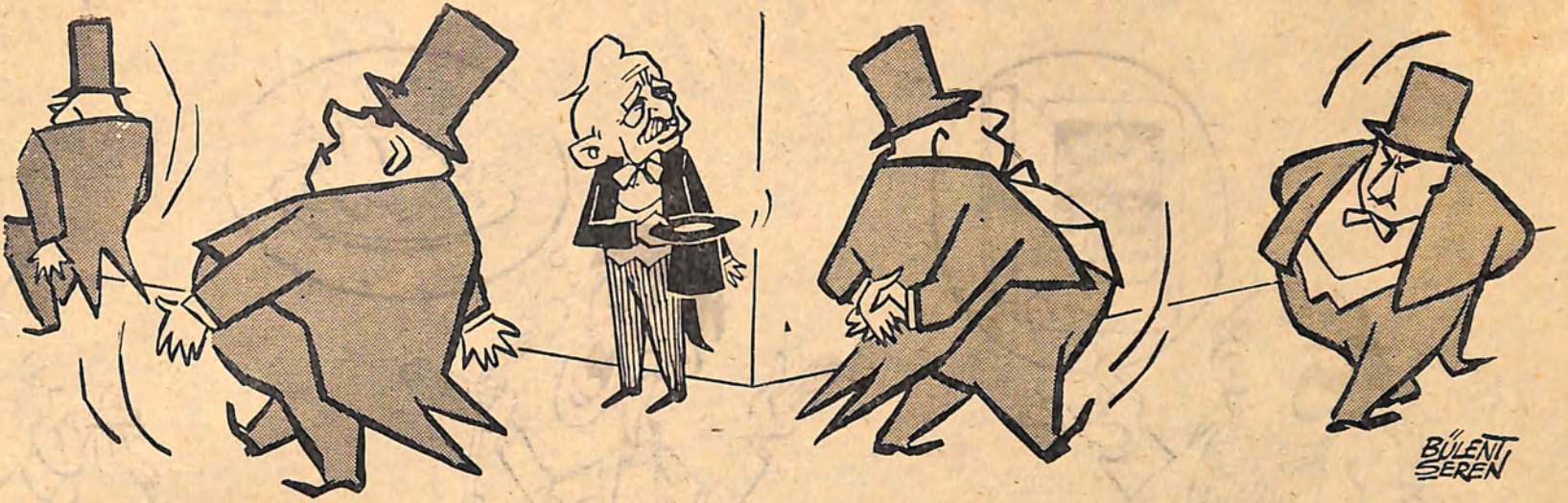
— Ben (Yerebatan) gazetesine abone kaydetmek için geldim. Verin ellışer papel. Elli liraya bir senelik abone, bir apartman katı, bir oto mobil, bir de kürdan veriyoruz.

Kahveciye döndü:

— Hey kahveci, ırslından bir şeker daha. Sizin kazada yumurta yil-

Milliyet Gazetesi 16 sayfalık yemek ilâvesi dağıttı!

İnönü — Allah rızası için biraz demokrasi'

Paşalar !

Bir AP'li bir CHP'nin «paşamız, paşamız» diye lâkırdı etmesinden sıkılmıştı :

— «Ne o kadar şişinip duruyorsunuz, bizim de paşamız var» diye tersledi. Kimlerin «paşası» yok ki?.. Fevâket zaten burada..

Hikâye vallâh! billâhi doğru. Politikacılar arasında konuşma artık bu seviyede...

Ne yazalım ...

Aceleden yanlışı yazıyoruz :

İncelemeyip, doğruyu yazıyoruz :

— «Vay namussuz basın!..» oluyorum...

Neyi yazacağımızı şaşırdık. Billiyor musunuz ne kadar hazin! En saydığımız kişiler bize düşman oluyorlar, sırf keyiflerine uymayan bir haber verdik mi... «Bir milletvekilinin iki karısı var,» diye yazıyoruz. Gerçeğin gerçeği... (Allah ikisine de uzun ömür versin!...) «Ayıp değil mi, adama ne düşmanlığınız var ki böyle teşhir ediyorsunuz?..» oluyor.. Kimse iki karılı milletvekiline, «Yahu bu işi nasıl yaparsın?» demiyor... Bir ikinci milletvekilinin karısını karamsar çarşaflar içinde mi yakalayıp yazdık: «Elâlemin karısıyla neden uğraşıyorsunuz?» oluyor... Kimse çarşafının efendisine, «sıyr kendini ve karını şu taassuptan» demeyi akletmiyor...

En basit konular için böyle, ya basit olmıyanlara el sürmek, cürümlerin cürümü oluyor... Bu durumda fıkara basın, o meşhur «kutsal» görevini nasıl yapsın söyleyin bize!..

Unutulanlar!

Ali Yaman öldü, yoksa size hem anlatırdı Atatürk'ü, hem gösterirdi... Ali Yaman Atatürk'tenberi Söğüt-özünün, bekçisiydi... Ufak bir kulübede otururdu, ormanın eteğinde... Beyaz kaba kireçle sıvanmış bir kulübede... Onun yanında, gene beyaz kaba pürtlü kireçle sıvanmış bir ikinci kulübe vardı... Ona gözü gibi bakardı Ali Yaman. Açmağa mecbur olduğu zaman, elinde kocaman bir anahtarı bir «tehdit» gibi tutardı... Atatürk'ün dinlenme eviydi burası... Cep kadar küçüktü. Köy odası kadar süsüzdü. Yalnızlık kadar rahattı...

Gürültüsünden, patirtisinden, isteklisinden, kösteklisinden, dalkavğundan, dostundan, düşmanından bıktığı anlarda burada barınmış birkaç saat Atatürk... Başkente uğrayıp, yahut başkentli olup, kaç kişi görmüştür bu kulübecağızı?..

Gene çiflikte, ufak bir lokanta... Adı «Direksiyon»... Çiğer diye, bir pamuk bir köpiük, bir buse sunu-

yorlar tabağın üzerinde insana... İmtiyazlı müşterilere tahin helvası renginde çiniden bardaklarla kara bira sunuyorlar... Bu bardaklarda Atatürk içmiş... İki tane var sadece... Bira fabrikasının kuruluşunda yapılmış bardaklar ve en ufak şeylerde hatasız olamadığımız için Bira yerine Rıra fabrikası yazıyor üstünde... Bir gün bir müşteri, bu bardaklardan birini sinesine kapatmış ve kaçırmış tâ Samsunlara kadar... Direksiyonun sahibi İstanbulluoğlu tâ Samsunlara kadar peşine düşmüş Atatürk yadigarının...

Biz istediğimiz kadar «Atatürk il-keleri» deyip duralım... Onları muhafaza eden, hatıralı köşe bucaklarda, böyle Ali Yamanlardır, böyle Ahmed'cikler, Mehmedciklerdir. Siz parasız pulsuz bir çini bardağın peşine düşer misiniz?.. O düşmüş... Tarihi canlandıran neler kayboldu da hükümetler bile peşine düşmedi... Yooook, unuttu bile!

Medeni kanun :

Mecliste 2 hanımlı 40 a yakın milletvekili varmış!..

Kaynağından başlıyor herşey... Biz de... İhlâl de... Çiğneme de, her-

şey herşey!..

İslâh ta ordan başlamalı: Çiğnemekle!.. Artık hangi metotla olacaksa!..

Eski dünya ...

Geri geldi... Bu gün Mevhibe İnönü'nün evi gene «zeki» hanımlarla dolup boşalmıyor... 12 sene önce de böyleydi... Arada on senelik bir ıssızlık oldu. O kadar!

Ziyaretler, telefonlar, yakında hediyeler de başlar... Amma bunca tartışmasından sonra kimse kırse-den bir ekmek kırmıtısı kabul etmez artık gibime geliyor. Paşanın hanımı son derece nâzık. Kimseye «yahu seneler senesi nerelerdeydiniz?» demiyor... Hal hatır soruyor, çay ikram ediyor, yarım saat süren telefon hücumlarına cevap veriyor...

Son telefon hücumu galiba bir paşanın hanımından geliyordu. Oğlundan bahsediyordu hanım.. Mevhibe hanımefendiye uzun uzadıya Amerika'da olan oğluna nasıl buradan bir gelin yolladığını, gelinin Amerika'ya gittiğinde hemen nasıl «ikileştğini» anlatıyordu ballandıra ballandıra... Bir yazılmamış protokol da vardır... Bir başvekilin hanımına çay saatinde bu kadar mesut olaylardan bu kadar teferruatla bahsedilmez... Belki misafiri vardır diye düşünülür, düşünmek itiyat-tansa!..

Bütün bunları nereden mi biliyorum? Akbabalar anlattı. Ah, anlatıklarının hepsini bu Akbabaların, yazabilsem!..

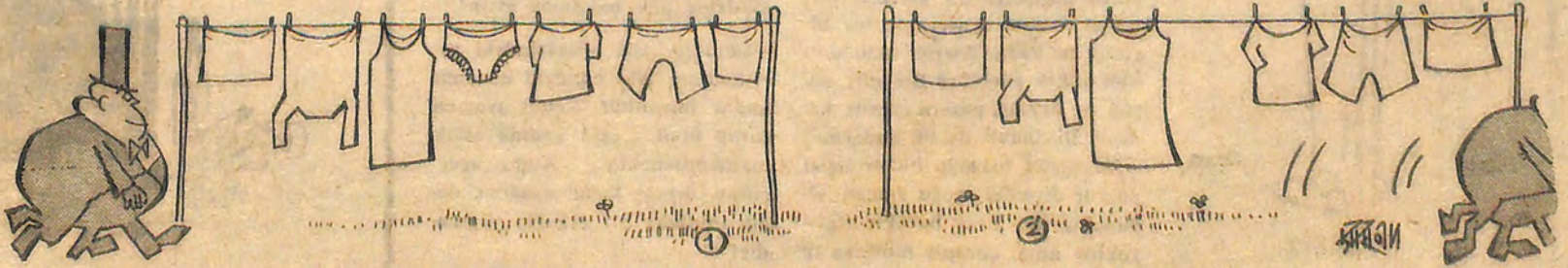
VİİİZ!

Jet uçaklarının yeni ismi: Kayna-na zirıltısı...

Bence... aştı!..

Olur'a «Vızzzz»... Oınaza «Vızzz»... Bana «Vızzz», sana «Vızzz»... Vız geliyor artık, vız...

Nimet ARZİK

Aman bayanlar külotlarınıza sahip olun!..

— Her yer karanlık

YA

KADIN, çorabı niçin gıyer?
Soğuğa karşı korunmak i-
çinse, neden kalın değil?
Bacaklarını erkek gözünden giz-
lemek içinse neden böyle horoz
derisinden ince?.. Demek her iki-
si de değil, olsa olsa bacakları
daha çekici, daha bıcımlı, daha

Kadın AKSESUARİ

Çorap!

İş gıcıklayıcı göstermek için...
Hele yaz geldi mi çorap gele-
neği büsbütün altüst olur.

Güneşin belesten glydirdiği ko-
yu ten tengi çorabı, en lüks mar-
kalara tercih etmeyen kadın he-
men yok gibidir. Ama siz kadı-
na sorarsanız yazın çorapsız do-
laşmayı, sırf bir bütçe meselesi
olarak ileri sürecektir. Bu, iddia
da, her zaman olduğu gibi, ka-
dının düşündüğü ile söylediği
arasındaki çelişmeden ileri ge-
çemez. Eğer kadın güneşte yan-
mış ayakların bakılamıyacak ka-
dar çirkin olduğunu bilse idi çor-
ap masrafından mı çekinecek-
ti!

Çorap parası, kadının yaşayı-
şında değişmez bir «birim» dir.
Beyaz kadın ticaretinde bu bi-
rimin ne kadar önemli olduğunu
kim inkâr edebilir? Bir çift çor-
ap on liradır, pazara çıkmış ka-
dının ilk ücreti de bu kadardır!

Namusun bacakla hiçbir ilgisi
yoktur diyenler, çoğu zaman al-
danabilirler. Evet bacakla ilgili
yoktur ama, çorapla mutlaka il-

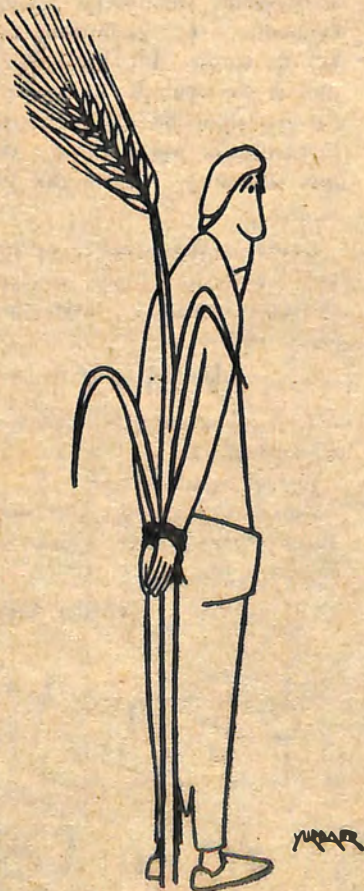
gisi vardır. Ayda on çift çorap
giymek zorunda olan savruk bir
kadın için bu problem biraz da-
ha düşündürücü olabilir. Bu
gerçeği bilen kadın düşkünleri,
çorabı yem olarak kullanmakta
haklıdır.

Bununla beraber ilerlemiş
dostluklarda çorap en anlamlı
bir hediyedir. Çünkü bir çift
bacak, aşk tapınağının iki sağ-
lam sütunu olduğuna göre he-
diye edilen bir çift çorap da
dostluğun sağlam temellere o-
turduğunu göstermiş olmaz mı?

Kadın çorabın rengine önem
verir gibi görünürse de, onun
önem verdiği, kendi bacaklarının
rengidir. Çorap, bu natürel ren-
gi bir büyü buğusu içinde bellir-
mek, parlatmak göze görünür
hale getirmek, açıkçası dikkatli
çekmek için bir vasıtaadır!

Kadın etekleri, çorabın belli
başlı düşmanlarından biridir. E-
tekler kısalıdığı zaman çorap,
mesele olmaktan çıkar, ancak
yeniliği ile eskiliği üzerinde du-
rur. Etekler uzadı mı, çorap-
lara gün doğdu demektir: Açı-
ğına, koyusuna, dikişliline, di-
kişsizine pek bakılmaz artık!

Çorabın aile bütçesindeki ye-
ri kadının aile içindeki durumu
kadar önemlidir. Kendi ayağına
çorap ören eski kadına artık
rastlanmamakta... Kadın eğer
çorap örerse kendi ayağına de-
ğil, mutlaka bir erkeğin başına-
dır!

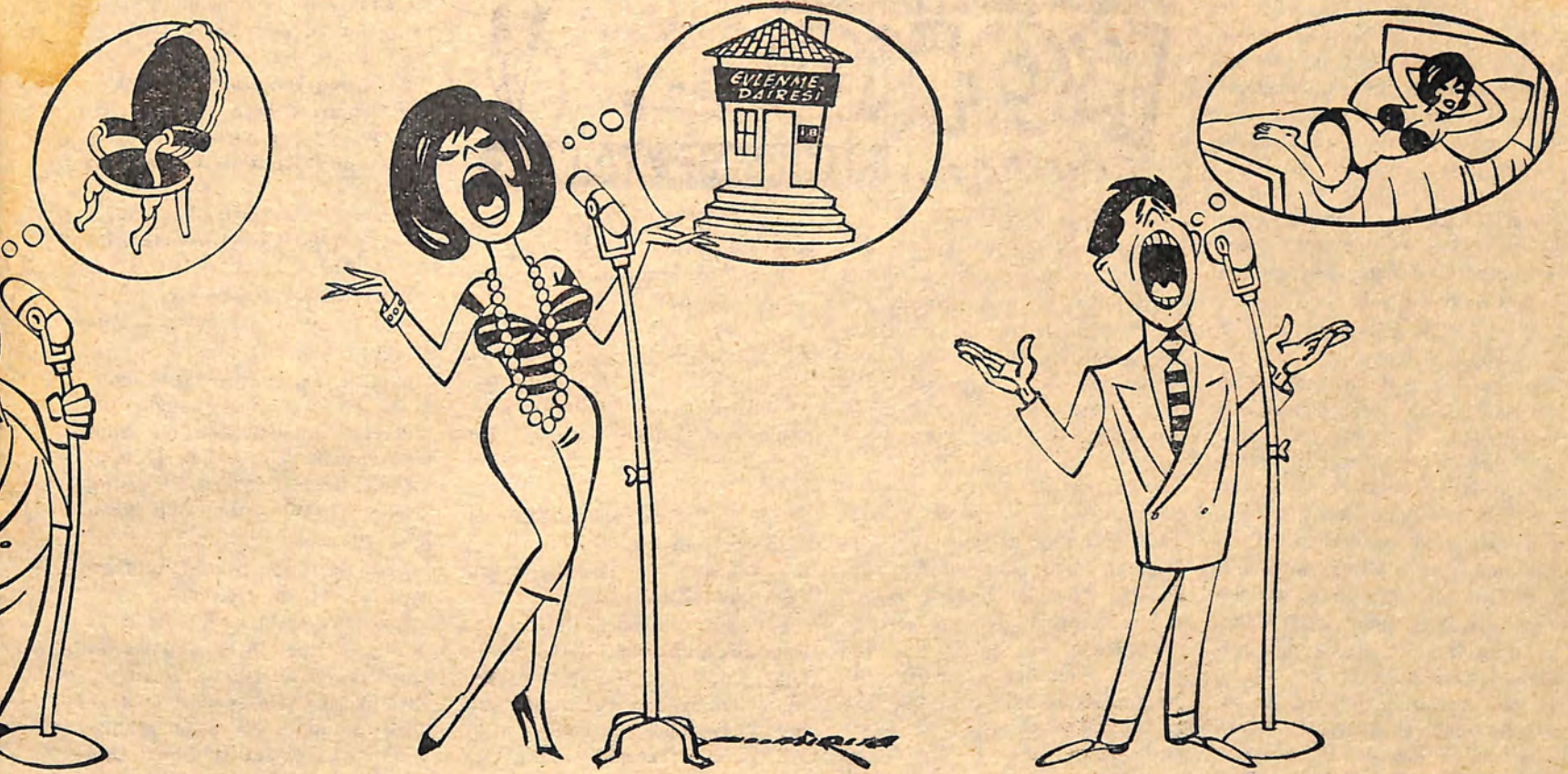

YAZISIZ

F. K. G. — Bu hepsi

yurttan sesler:

pür nûr o mevki!..

Ş!
güzel başka şeydir, doğru başka şey....
İli yıl ileri gitti, demiş.
en çok kaç yıllık bir fark var?.. Yüz yıl
e kadar dört yıl sürseymiş... ohhooooo!...
cakmış!
kaldırıyor, ya ilerisinde... Bir türlü bir

en tatlıya benzliyor!

Kahvede tavla oynayan in-
sanlara sorunuz:

- Ne yapıyorsunuz. diye.
- Vakit geçiriyoruz, diyecek-
lerdir.

Bir tatil günü eğlencesinin
muhabesesi:

— Zamanın nasıl geçtiğini an-
lıyamadık, yekûnunda özetlen-
miş; eğlence muvaffak olmuş,
herkes canı gönülden eğlenmiş
demektir.

Yanında kendimizi ve kendi-
mizde saatleri unuttuğumuz kim-
seleri severiz.

Pencereden dışarıya bir hü-
nün gölgesi içinde dikklen göz-
ler, ıkl parmak arasında inip
kalkan sigaradan şehvetle bir
kaç nefes ve zamanın boşluğunu
boş olarak yaşamamızın işkence-
sinde bir fısıltı:

— Canım sıkılıyor.

İnsanoğlunun en büyük dra-
mı dakikadan dakikaya eskiliyi-
ni ve bitişini istediği şekilde
değerlendiremediği ve renklen-
diremediği şüphesidir.

Sinemaya koşanlar, stadyum
kapılarını dolduranlar, karlı dağ-
lara tırmananlar, bir kitabın
sayfaları arasına kapananlar,
kendi düşüncelerinin dalgasın-
da zaman şuurundan kurtul-
mak isteyenlerdir.

Hepimiz yetmiş seksen yıllık
ömür fırsatını Mahmutpaşa çar-
şısı vitrinleri gibi tıka basa dol-
durma yarışa peşindeyiz. Her:

— Canım sıkılıyor, itirafı bu
yarıştaki beceriksizliğin azabın-
dan başka bir şey değildir.

Hafızamız mücerret zamanı

ŞEYTAN
diyor ki

Sıkıla, sıkıla!

kaydedemez. Zamanın içine
koyduğumuz şahsi davranışları,
şahsi hareketleri kaydeder. Ya-
şanırken hareketli geçtiği için
bize çok kısa gelen zaman, ha-
tıra olduğu vakit, bize çok uzun
ve dolgun görünür. Tam tersi-
ne yaşanırken, içinde hiç bir
hareket olmadığı için bize u-
zun ve geçmiyormuş gibi gelen
zaman, geçmişe intikal edince
hafızamızda bir kelimayle dahi
yer tutamaz.

Bir yıllık bir aşk macerasın-
ı düşünün. Bir ömür anlata-
biliriz 'bunu... Her anının ayrı
bir izi kalmıştır içimizde..

Ama bomboş ve hareketsiz,
meselâ bir hapishanede yaşı-
mış yılları uzun uzun nasıl an-
latabiliriz? Anlatılacak hiç bir
şey olmamıştır ki...

Asıl ceza budur işte... Zamanı
istediğin gibi dolduramama, is-
tediğin gibi yaşayamama cezası...

Bazan bu ceza toplumun an-
layışsızlığından gelir. İkel top-
lumlar zamanı değerlendirmesi-
ni bilmezler. Bu inceliğe eriş-
miş kişileri de kendi ataletleri
ve katıllıkları içinde can sıkıntı-
sına mahkûm ederler.

Ve insanın canı sıkılır sıkılır.
Ne yanında kendisini unutabile-
ceği bir kimse bulabilir, ne za-
manın nasıl geçtiğini anlıyami-
yacak bir eğlence... Ve sonunda
bazısı ya bir kadehin, ya bir
tavlanın başına çöker.

- Ne yapıyorsun, diyenlere:
- Vakit geçiriyorum, der.

YAZISIZ

«Sfenks» in en gözde ve el üstün-
de tutulan yaratığı Koko idi. Eski
Koloni valilerinden biri egzotik di-
yarlardan getirdiği bu nadir kuşu,
vaktiyle Toulouse - Lautrec'in en
sevdiği süje'lerinden olan madama
hediye etmişti. Aradan geçen uzun
yıllardan sonra, vali ve Toulouse
Lautrec başka diyarlara göçüp git-
mişler, madame iyice yaşlanmış,
«kızlar» birkaç kere değişmiş fakat
Koko, yeşil ve kırmızı tüyleri, sap-
sarı gözleriyle ve kocaman gagasıyla
hep aynı kalmıştı...

Bu zevk kâşanesinde geçirdiği 80
yıl boyunca papağan o kadar çe-
şitli insan ve o kadar çeşitli olay
görmüştü ki, bu tecrübeler onu son
derece bilgi ve talâkatlı bir yara-
tık haline getirmiş ve hafif geniz-
den çıkan acaip sesiyle söyleyiver-
diği isabetli laflarla hem madamın,
hem kızların ve müşterilerin daimî
hayranlıklarını toplamasını bilmiş-
ti. Buraya tamamen başka gayeler-
le gelenler, önce onun tüneği önün-
de durup biraz çene çalmadan ede-
mezlerdi. Kızlar bütün kalp sılra-
rını ona açarlardı, rakiplerini, ilk ön-
ce gelip ona çekiştirirlerdi. Bazan
alaycı, bazan edepsiz, bazen teselli
edici, bazen ise ithamkâr bir sözle,
Koko, hiç birini cevapsız bırakmazdı.
Bu cevapların tam bu kâşanede
konuşulan cinsten bir dil ile ifa-
de edildiğini ve âdeta Koko'nun
tüyleri gibi rengârenk olduklarını
eklemeğe bilmem lüzum var mı?

Bu arada çok hayalperest olan
kızlardan biri, Koko'nun yeni bir
vasfını keşfetti. Kuş gâipten haber
veriyordu. İstikbaline ait bir müd-
det önce sorduğu bir soruya verdi-
ği acaip cevap, aynen doğru çık-
mamış mıydı?.. O günden sonra
Koko, her hâdisede kehanetine baş
vurulan bir ermiş haline geliverdi
ve hayatta ciddiye alacak şeyleri
pek az olan bu kadınlar için âdeta
mukaddes bir varlık olup çıktı. Keza
madamın da Koko'ya olan itimadı
sonsuzdu, bir elbise satın alacağı
zaman dahi papağanın fikrini so-
rar, hangi rengin kendine şans ge-
tireceğini bilmek isterdi. Kızlar art-
tık her gün yüzlerce defa baktıkları
«iskambil falını» dahi bir yana bı-
rakmışlar, onun yerine Koko'nun
önünde kuyruğa giriyorlardı.

Böylece yıllar boyunca «Sfenks»in
değişen sermayelerine patronları na-
zarında Koko âdeta bir tâbu, mu-
kaddes bir eşya hüviyetini muha-
faza etmişti.

Fakat heyhat! Bir kere yanlışlı
ve bu kendisine de «Sfenks» e de
çok pahalıya mal oldu. Harpten
sonra her şeyde yapılmış başlanan
inkılâp denemeleri «Sfenks» e kadar
uzandı ve bu ve bunun gibi yerler
kapatılarak zavallı kızlar kaldırım-
lara, evin eşyaları ise mezata dö-
küldü.

Bu, küçük burjuva şehrinin ki-
bar aileleri arasında âdeta bir ya-
rışa ve muharebeye yol açan muaz-
zam bir mezat oldu. «Sfenks» in
süslü, nadir eşyaları kapışıldı. Fa-
kat en büyük mücadele, şöhreti

Papağan KOKO Çeviren: SEMİRAMİS AYDINLIK

şehre yayılan Koko üzerine koptu.
Biri kont diğeri dükkân gibi küf-
lü bazı ünvanlara sahip iki ailenin
kâhyası karşı karşıya kalmışlardı.
En sonunda bu Omerik kavgayı 80
lik papağana Madam La Kontes
Perrin du Prion namına 136.500
frank ödeyen M. Blaise kazandı ve
ganimetini yüklenip hanımına ge-
tirdi.

Derhal tüneği, salonun en güzel
köşesine yerleştirilen Koko, bir haf-
tadan beri etrafını saran eski eşya
ve pazar kokusundan çok farklı bir
atmosfere girdiğini hissetti ve inat
la kapalı tuttuğu gri göz kapakla-
rını kaldırıp sarı gözleri ile etrafı
iyice inceledi. Burası kuyruklu bir
piyano, lükenz parlak takımlar, kris-
tal avizeler ve pufly yastıklarla do-
lu şahane bir yerdi. İyice ısıtılmıştı
ve Koko'nun hassas burnu etrafı
dolduran havada kadınca kokuların
mevcudiyetini hissetmekte gecikme-
mişti.

Bir hafta kapalı tuttuğu gözleri
ile beraber gagasını da ilk defa o-
larak tekrar açtı ve kendi kendine
mırıldandı:

— Oh, oh! Evi bu sefer iyi döşe-
mişler doğrusu!

Sfenks'teki uzun ikametini sırasın-
da, patron değişimleri ile döşeme-
de de bazı yenilikler yapıldığını
görmeğe alışmıştı, ama bu derecesi
ilk defa olarak vuku buluyordu.
Zavallı papağancık bütün ömrü bo-
yunca yaşadığından farklı bir âlem
mevcut olabileceğini nereden bilebi-
lirdi?

Tam bu sırada salonun kapısını
açan hizmetçi kız:

— Madam, diye bağırdı, madam
kuşu getirmişler!

Kendisine yabancı olmayan bu
«madam» kelimesine Koko derhal
kulak kabarttı, kapıda siyah dar bir
rop içinde madam Perrin du Prion
bütün haşmetiyle arzıendamiyordu.
Yüzüklerle dolu elini kaldırıp Ko-
ko'yu okşadı ve:

— Umarım burada fena lâflar söy-
leyip canımızı sıkırmazsın! dedi.

Koko madamı iyice gözden geçir-
dikten sonra, kendi kendine fakat
işitilebilecek bir sesle:

— Yanılmamışım, dedi, patron
değişmiş!

Ve sarı gözlerini yeniden yuvarladı,
iyice yaşlanan kuşcağız âdeta insanî
bir içgüdü ile eski memurların ye-
ni müdürlerle karşı duydukları kor-
kuya benzer bir hisse kapılmıştı.

Papağanın konuşma tarzından e-
pey şaşırın ve kuşa esaslı bir ter-
biye vermek gerektiğini düşünen
Madam du Prion, Fam dö şambr'ına
seslendi:

— Julie, papağan benimle konu-
tu; çabuk buraya gel bakalım sana
ne diyecek?

— Kızcağız koşarak geldi ve:
— Koko dedi; iyi kahvaltı ettin
mı bu sabah?

Şimdiye kadar yaşadığı muhitte
böyle ahmakça sorulara alışmamış
olmasına rağmen, yeni bir kadın
sesi duyduğu için «Koko» gözlerini
araladı. Beyaz prostelâsı, beresi ve
elbisesiyle acaip kılıklı bir kızca-
ğızdı bu:

— Al işte; diye bağırdı, sermaye-
lerin kıyafeti de değişmiş!...

Papağanın gayet sarıh söylediği bu
cümle üzerine hayret çığlıklarını
zaptedemiyen Madam ve hizmetçinin
gürültülerine evin, yaşları 17 ile 24
arası olan dört kız koşup geldiler.
Bunlar en açık sarıdan, koyu kum-
rala giden renklerde pembe beyaz,
körpe, güzel kızlardı. Hemen pa-
pağanın etrafını aldılar. En aptal:

— Güzel Koko! diye bir çığlık
attı.

— Bana bir şeyler söyle cici pa-
pağan! diye diğeri bir kelâmda bu-
lundu. Kızlardan biri ise:

— Bana, dedi; bu kuşun gâipten
haber verdiğini söylediler.

O zaman sonuncu kız:
— Canım Koko, dedi, müstakbel
nişanlığın ismini söyleyiver bana,
haydi....

Gözlerini iyice açan ve etrafında
civıldaşan kızları iyice tetkik eden
Koko, neticeden memnun kaldı:
«doğrusu çok genç ve taze kızlar
bulmuşlar» diye düşündü. Ama tec-
rübeleri ile kızlara komplimanın
hiç yaramadığını defalarca görmüş-
tü:

— Madam, kızları yeniliyorsunuz,
diye bağırdı, bir tane de esmer ne-
den bulmadınız? Bunların hepsi ay-
nı renk...

Papağanın bu acaip lâflarına neş-
li çığlıklar atan kızlar, onunla tatlı
bir hasbihale girişmişlerdi ki, Mö-
syö du Prion işinden eve döndüğü
işitildi. Hemen kapıya koşan Ma-
dam dö Prion, kocasına seslendi:

— Sevgilim, çabuk salona gel, sa-
na bir sürprizim var!

Bu gürültülü sürprizin ne oldu-
ğunu iyice merak eden Mösyö dö
Prion, salona girince Koko ile gaga
gagaya geldi.

Papağan, diğer cinsten ilk olarak
cemaatlarına katılan bu yeni şahsı
sevgi dolu bakışlarla süzdükten son-
ra, sevinçle haykırdı:

— Neyse çok şükür! En iyi müş-
terimiz değişmemiş; madam buna
çok memnun olacak....

Fakat zavallı Koko'nun yanlış çı-
kan ilk kehaneti de bu olmuştu.

AKBABA ALBÜM İLÂVESİ 5 Renk — 20 sayfa

✱ Akbaba, sevgili okuyucu-
ları için 20 sayfalık, 5 renkli bir
Karikatür albümü hazırlıyor.

✱ Bu albümde en sevdiğiniz
karikatüristlerimizin Plâj ve yaz
karikatürleri toplanacaktır.

✱ Bu 20 sayfalık ilâveli sayı
her zamanki tirajımızdan bir
misli fazla basılacaktır.

✱ Bu ilâve para ile sa-
tılmıyacak ve sevgili Akba-
ba okurlarına bedava hedi-
ye edilecektir.

PARASIZ

İlâveli sayı 26 Temmuz Perşembe

MİLLETLER GÜLÜYOR

Kilo kaybı

Karısını tatil için sayfiyeye göndermişti. Aradan dört hafta geçtikten sonra aldığı bir mektupta kadıncağız şöyle yazıyordu:

«Burası fevkalâde bir yer; dört hafta içinde, yarı kilomu kaybettim. Biraz daha kalabilir miyim?»

Kocası derhal cevap yazdı: «Elbette karıcığım, dört hafta daha kal!»

— Biraz dışarı çıkar mısınız?.. Soyunacağım!..

Kravat!

Kocası için bir hediye seçemiyordu; tezgâhtar yardım etmek istedi:

— Bir kravat alsanız... Kadın itiraz etti: — Olmaz; kocamın sakalı var!

Elize sarayı!

Bir köylü, bazı şikâyetlerini bildirmek için Elize Sarayına gelir. Fakat müracaat edeceği odayı şaşırdığı için, ya lışıkla nazırların toplandığı odaya girer; dışarı da çıkamaz ve bir sandalyeye ilişir. O sırada gayet mühim bazı siyasi şeylerden bahseden General de Gaulle:

— Siz ne dersiniz? der. Bu vaziyette yapılacak en doğru hareket. bu değil midir?

— Valla.. ben.. bilmem ki... — Çok haklısınız! Hem bu suretle bize cephe almalarını şimdiden önlemiş oluruz.. Doğil mi?

— Ah! Fakat... — Ne güzel söylediniz! Karar verilmiştir arkadaşlar.

General de Gaulle ayağa kalkar kâğıtlarını toplar ve dışarı çıkarken köylünün elini sıkarak:

— Tebrik ederim der; şimdiye kadarki kabine toplantılarımızda yaptığınız en güzel konuşma bugünkü idi!..

ESKİMO MAHKEMESİ

Eskimo müddeumumisi parmağını suçlunun yüzüne doğru uzatarak sordu:

— Söyleyin bakayım 8 Kasım'da başlayıp 16 Martta biten gece nerede idiniz?

YAZISIZ!

Soğukkanlılık

Evlerinde yakalanan hırsız arkadaşına anlatıyordu. Kadın bir ara sordu:

— Nasıl kocan hırsızı gördüğün zaman soğukkanlı mıydı?

Beriki cevap verdi:

— Soğukkanlı da söz mü? Tir tir titriyordum...

Olmaz ki...

Eve döndüğü zaman karısını birisiyle öpüşürken yakaladığını anlatıyordu. Arkadaşı:

— Pekâlâ, dedi; neden herifi vurmadin?

Beriki itiraz etti:

— Birader her hafta bir adam öldürecek değiliz ya!..

Sakal merakı!

Büro direktörü ekşi bir yüzle memurlarından birinin yanına yaklaştı ve:

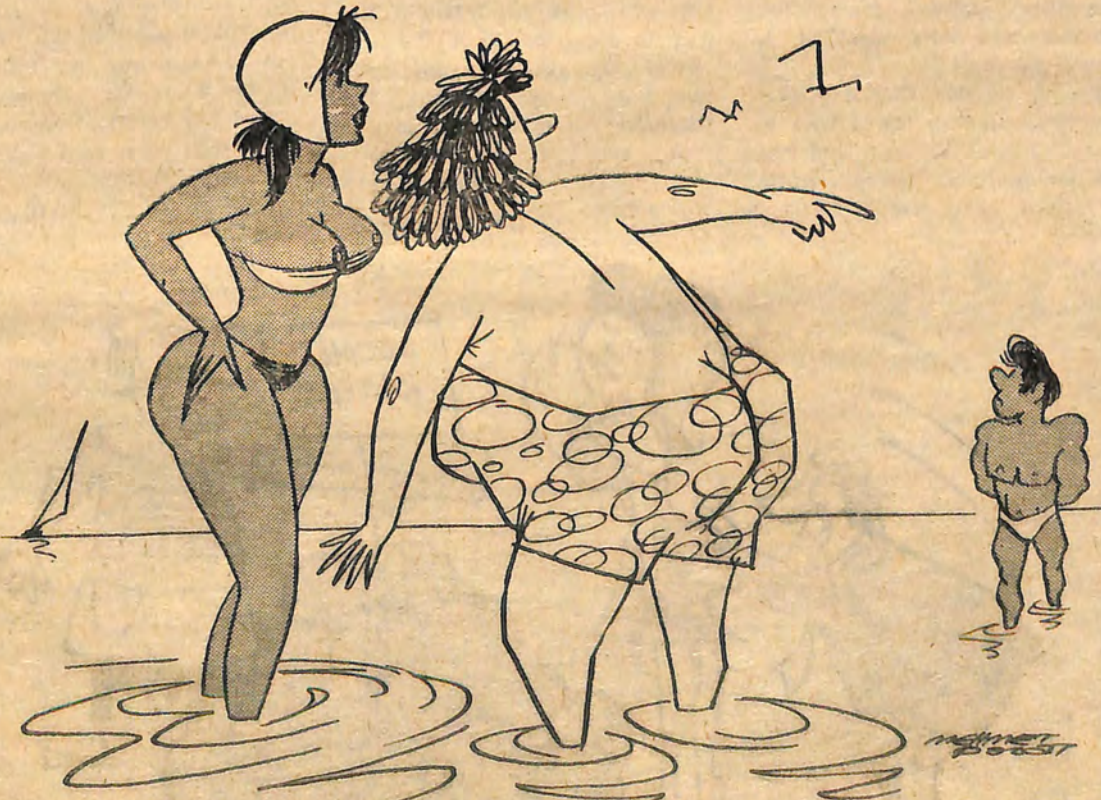
— Benimle birlikte temelli çalışmak istiyorsanız dedi; hem işinizde dikkatli olmalısınız, hem de görünüşünüze itina etmelisiniz. Meselâ: bugün traş olmamışsınız!

Genç memur:

— Müdür bey, dedi; sakal bırakmak istiyorum da...

Direktör lâfı kesti:

— Bu sizin bileceğiniz iş, hoşunuza gidiyorsa uzatın, ama iş saatleri haricinde...

— Aslan gibi genç... Haydi «Boğuluyorum!» diye bağır da seni kurtarsın... — Yok anne yok, züğürtün biri... O kendisini kurtaracak adam arıyor!..

A K B A B A Kültür Yarışması

Bu kış seyrettiğiniz piyes ve filmlerde en çok hangi sanatçıyı beğendiniz?

KUPON:4
AKTÖR

Kuponsuz cevaplar yarışmaya giremez.

PEMBE

Sermet Muhtar Alus

MAŞLAHLI

HANIM

— 26 —

— O «ilvan dobraki, kalpak pösteği» tavrılıy bana mı öğreteceksin? Beyimin kılık kıyafetine adamakıllı bak da öyle peşkeş çek.. Manakyandaki ölü benizli aktörden farkı varsa arap olayım... Gırtlak veremi midir nedir, çehresinde damla kan yok; goşeli gibi boyun, hütta gibi karın, yerden yapma boy... Allah yapısı diye haydi bunları geçelim amma züğürtlüğü neyleyim? Uçan kuşa borcu olduğu, dünyayı kafese koyduğu elâlemin ağzında... O düldül koşulu çakaralmaz faytonuna mı güvenip güzellere göz atıyor?

Ayşe hanım, yarım saatten fazla söylendi durdu, Ülfet beye attı tuttu.

Zaten sinirleri ayakta imiş. Hüsvrev paşaların konağına varıncaya kadar yokuşlar tırmanmış, bayırlar aşmış, bir de konağa gelsin baksın ki, bahçıvandın maada kimsecikler yok. Bu sene yazlığa çıkmışlar, Boyacıköyündeki yeni yalıya taşınmışlar.

Beş dakika soluk almadan, gerisin geriye okadar yolu tekrar yürümüş, Beşiktaşa indiği vakit az kaldı yere yıkılıverecekmiş.

İkilik cezveyi sürüp hepsini içti. Ağzına bir avuç karbonat ta attıktan sonra nefes almıştı.

Gözünü gözüme dikmiş, (dile benden ne dilersin?) diye bıyık altından gülüyor?

Muhakkak, memnun olacağım bir havadisi var.

İki parmağının arasına cigarayı sıkıştırmış, boyuna: (dile benden ne dilersin?) diyor, bir türlü alt tarafını getirmiyor. Mütemediyen tafsilâta:

Beşiktaş tramvayına atlayıp Karaköye gelmiş. Hararettin baygın halde poğaçacıya kendini atmış... Yirmi para fazla verip bardağı kendi eliyle yıkamış... Tam suyu dudağına götürceği esnada, dükkanın önünde, saray arabasından farksız, doru kadanalar koşulu, lâs tik tekerlekli bir fayton...

Kanarya nihayet baklayı çıkardı: Arabanın içindeki doktor Ali Mehmet bey değil mi imiş?..

— Ekstra ekstra bir paket ver diye tüttüncüye seslenirken, bardak Ayşe hanımın elinde kalmış... Kanarya diyor ki:

— Tepeden tırnağa nezzareye çek-

tim. O bildiğimiz doktor gitmiş, yerine bir lort gelmiş. Arkasında gıcır gıcır, mum gibi elbise, kolunda altın saplı baston, ağzında kehribar ağızlık... Sigaraları koymak için bir tabaka çıkardı ki, her tarafı pırl pırl mücevher. Yakasındaki boyunbağı iğnesini mezada ver, 100 lirayı cebe koy; kol düğmelerindeki inciler nohuttan farksız; ayağındaki böcek kabuğu iskaripini sokağa at, öpiüp beş liraya alsınlar... İşte duvara yazıyorum, dediğim çıkmazsa alnımı karışlayın; Herif ya bir mirasa kondu, yahut Mabeyne veya büyüklerden birine çattı.

(Seni görmedi mi, aşinalık etmedi mi?) diye soruyorum, (kan tere batmışım, toz toprağa bulanmışım, hiç kendimi gösterir miyim? Dükkanın içine sıvışmaz mıyım) diyor.

Bu büyük tebeddülün sebebine akl erdiremedim.

Doktora bu derece miras bırakacak zengin bir akrabası olup olmadığını bilmiyorum, hiç te zannetmiyorum. Mabeyne ve büyüklere çatmak hususunu hatıra bile getirmem. Benim bildiğim Ali Mehmet bey, bu cihetlere yanaşacak kimselerden değildir.

Kayınpederinin serveti dersem onun hiç imkânı yok. Ali bey, karı parasına tenezzül edecek kadar alçaldı mı?

Şu noktaya karar verdik:

Yarın, Kanarya erkenden İstanbulla inecek, doktoru taniyan bazı ahablara meseleyi soracak, işin içyüzünü anlıyacak.

Biz, bu cihetleri kararlaştırırken, Agavni ayaklarının ucuna basa basa odaya girdi. Parmağı dudağının üstünde, usulcacık bir zarf uzattı.

Ebuzarif beyin kokulu zarfların-

dan biri.

İçinde şunlar yazılı:

«Ankarip iadei afiyetinizi ve kerem ve inayetinizi bekliyorum.

Muntazırı iltifatınız bir bendei naçiz»

Agavni, Abdülgaffar ağaya: (Hanımlar evde yok!) dememiş mi?

Kanaryanın gene tutaragı tutmuştu. Bir eliyle kalbini bastırıyor, öteki eliyle dizlerini yumrukluyordu:

— Gördün mü olanları şimdi?..

Buna bilmem ne yemenin arapçası demezler mi?.. Taze başını kaldırmıyor, yatak döşek yatıyor dedik, sen evde yoklar diyorsun... Bu ne perhiz, bu ne lâhana turşusu? Şimdi ister misin arabın babaları tutsun, bir daha yüzümüze bakmasın, adımızı anmasın!.. Ne zaman olsa dediğime geleceksiniz. Öteki-

lerden benim hiç ümidim yok; Tunus dediğimiz, sağmal ineğimiz bu herif... İnsan böylesini kuşkulandırır mı?.. Karsta pişirip etini yiyecek değiliz a...

İsabet ki bu hengâmeler arasında enişte yoktu. Kimbilir gene nereye gitti?.. Herhalde Topaca...

16 Mayıs

Doktor hakkında, enişteye hiç bir şey açmadık. Zaten o da yanımıza yaklaşmıyor, Topaca söylediklerim için aklınca kafa tutuyor. İsteddiği kadar kazsın, darılırsa darı yesin.

Kanarya, erken erken hazırlandı. Kapının önünde, bir talika bulup arabacıyı üç kuruşa razı etti, Haydarpasa iskelesine çekti.

Bugün de akşama kadar evdeydim. Bahçeye bile çıkmadım. Eski peçemdeki sıçan dişlerini söktüm; yeni peçemin kenarındaki zürafayı bitirdim; mavi başörtüme muşabak başladım.

Ayşe hanım, yorgun argın geldi; kendini mindere attı; hemen çatkısını başına çattı.

Bugün baş vurmamış yer kalmamış; nereye uğradıysa hepsi sanki duvar kesilmiş.

Doktor Ali Mehmet beye dair tek havadis yok.

Zavallı hatun kimlere gitmemiş?

Mektupçu beylere mi, telgraf müdürünün baldızına mı, saraylı Çeşminaz hanıma mı, Çarşamba tekkesinin ortanca hanıma mı?..

Doktorun alışveriş ettiği mağazaları bile sıralamış. Çarşıda tülbentçi Muhiddin efendiden başlayarak, Sultanhamamında Ahmet Farukî beye. Bahçekapısında iki kapılı eczaneye, Eminönünde Kâni beye, köprübaşında fesci Nasibe birer birer sormuş.

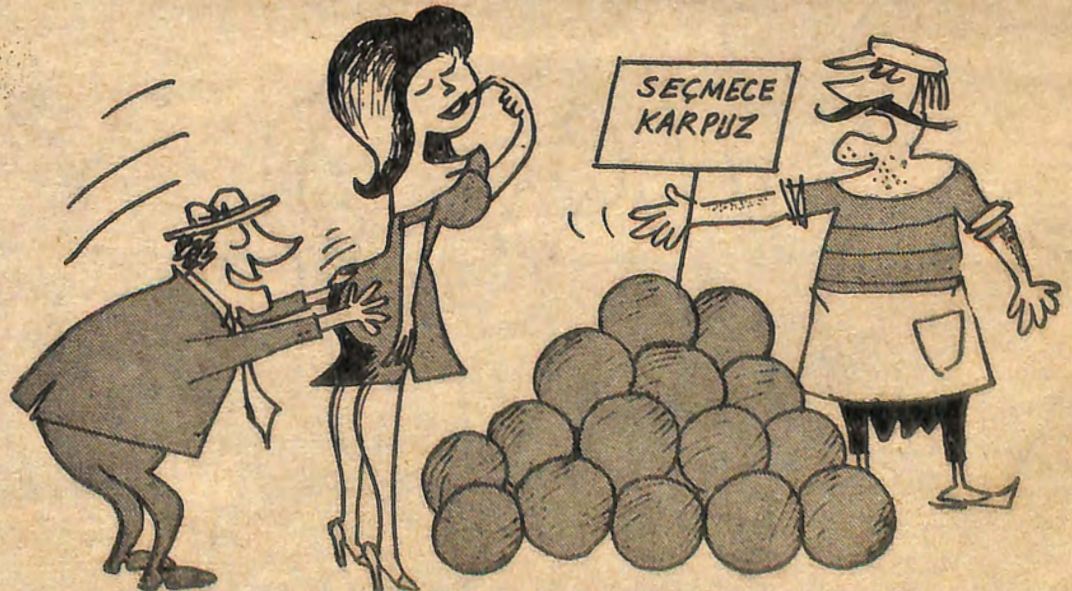
Hep sanki ağız birliği etmişler. Değil havadis, Ali Mehmet beyin yüzünü bile gören yok; adını duyan: (Bu isimde kimse tanımıyoruz!) deyip başını çeviriyor.

Kanarya, başında çatki, (beynim sancıdan deliniyor; mercimek kadar lâden bulup şakağıma koysam şıp padak gözümlü açacağım) diye minderde oğunurken, (tu budala karılar!) diye bir çığlık kopardı.

— Ayol bize olmuş olanlar, diyor. Hep alık olup çıkmışız da haberimiz yok. Tahkike, mahkike, kulağı ters taraftan göstermeğe ne lüzum var?.. Bu adam doktor değil mi, eski ahabamız da değil mi? Hastalık bahane ederek niçin buraya çağırıyoruz, işin içyüzünü niçin kendi ağzından kapmıyoruz?

Gözlerini bererte bererte, dudaklarını ısıra ısıra, çapkın bir gülüşle devam ediyordu:

(Devamı var)

— Heey... Karpuzlar bu tarafta!...

bir çalgıcının seyahati

cizen:

BÜLENT
SEREN

— 42 —

Oğlan şimdi onunla evleniyor tabii.»

Kocası Dr. Bender, yüzünde müstehzi bir tebessümle başını kaldırdı. «Eğer söylediğin gibi kız kendi kendine hamile kalmasını becermişse, onunla tanışmak isterim. Tıbbi bir mucize bu. Hakkında güzel bir makale yazabilirim.

Mrs. Bender, «Sen benim ne demek istediğimi anlıyorsun» dedi. «O kızlar erkekleri avlamasını biliyorlar. Ahlaksızlar... İsteseler dikkatli davranamazlar mı?» Etrafına bakındı. «April'ciğim, etini yemiyorsun. Halbuki fena olmamış. Hardal ister misin?»

April, «Hayır, teşekkür ederim.» diye cevap verdi.

— «Dün akşamki et de nefisti, yazık ki, sen yetişemedin.»

April, güç duyulur bir sesle cevap verdi. «Buna ben de çok üzülüm.»

Mrs. Bender neşeyle sözlerine devam etti. «Evet... Kız şimdi iki aylık hamileymiş...»

Caroline hemen annesinin sözünü kesti: «Anne yakında yeni bir kitap çıkarıyoruz... Sen muhakkak çok beğeneceksin... Gelecek sefere eve gelirken senin için de bir tane çalar getiririm.»

Mrs. Bender, «A, bu çok iyi olur» diye cevap verdi. «Sen de nasıl olsa on gün sonra düğüne geleceksin. Zavalı çocukla, muzaffer gelini görürsün.» Başını salladı. «İnsan böyle hâdiselerin olduğunu biliyor tabii. Fakat bu tanıdığı birinin başına gelince hayretten dona kalıyor. Yazık... Çocuğun istikbali de o kadar parlak ki... Kadını artık bir daha başından atamaz.»

Caroline müstehziyane, «İzam ediyorsun anne,» dedi. Sonra April'e dönerek güldü. «Annemin sinirlenmesi neden biliyor musun? Çocuğun benimle evlenmesini istiyordu.»

Annesi, «Aman Caroline!» diye haykırdı.

Oda April'in etrafında fırl fırl dönmekteydi. Tabacağına baktı. Eti kestiği yerden kan sızıyordu. Midesi bulandı. Ağlamamak için de kendisini güç tutuyordu.

Mrs. Bender içini çekti. «Bu sıkıcı bahsi değiştirelim. Neyse tanıdıklarınız arasında öyle kızlar yok,» April'e muhabbetle gülümsedi. «Yavruçüğün tevekkeli o kadar zavıf-sın, hiç bir şey yemiyorsun sen. Caroline de öyle. Neredeyse açlıktan öleceksiniz.»

April, «Hiç de fena olmazdı,» di-

ye düşündü. Sonra Mrs. Bender'e tebessüm etmeğe uğraşarak, bir şeyler yemeğe, kadının o hissiz, neşeli sesini duymamağa çalıştı. Bir taraftan da kendi kendine, «Böyle sözler bütün hayatı boyunca bana bu şekilde mi tesir edecek acaba?» diye soruyordu.

★

15

GREGG

Kışın sonları New York'daki aktörler için hakikaten sıkıcı olur. Piyeslerin çoğu oynanmağa başlamış, yakında açılacakların rol bölümü de evvelden yapılmıştır. Yaz tiyatrolarının açılmasına daha aylar vardır. Bu yüzden ekserisi radyo ve televizyonda iş ararlar. Gregg Adams'ın şansı oldukça iyiydi o sene. Bir iki rol bulabilmişti, bunlar sayesinde halkın nazarı dikkatini çekmemişti ama, hiç olmazsa diğer arkadaşlarının yaptığı gibi karını doyurmak için garson veya memur olarak çalışmak mecburiyetinde kalmamıştı. Televizyondaki reklamlara çıkıyordu. Sabahları radyoda oynanan iki seri piyeste de küçük birer rolü vardı. Bunlardan aldığı paralarla kirayı ve bir hayli olan telefon hesabını ödiyebiliyordu. Yemeğe fazla aldırmadığı, David Walter Savage da haftada dört beş defa kendisini lokantaya götürdüğü için, hayatından memnundu genç kız. Giündüzleri ya artist acentalarını dolaşır veya uyurdu. Yalnız olacağı gecelerde ise tiyatroların bulunduğu yerdeki Downey's barına ve

Genç Kız

Yazan: **RONA JAFFE**
Çeviren: **GÖNÜL SUVEREN**

Maxie's e gider, arkadaşları ile kahve içerken gözleriyle de etrafta daima David Wilder Savage'i araştırırdı.

Bazan genç adanı da arkadaşları ile oraya gelirdi. Onu görür görmez Gregg'in kalbi çarpmağa başlar ve genç kız bin güçlkle nefes alırdı. Yanındaki aktörlerin lâfını sanki uykuya dalmışçasına işitmez olur, David'in kendisini görmesi için kalkıp, onun bulunduğu bölmenin önünden geçirdi. O zaman genç adam hem şaşırır ve hem memnun kalır, Gregg'i masaya davet ederdi. David Wilder Savage bu «karşılaşmaların» evvelden plânladığını bilmiyordu tabii. Veya şüphelense bile belli etmiyordu.

Gregg artık onu uzun zamandan beri tanıyordu fakat genç adamı hâlâ anıyamamıştı. David'in onu sevdiğinden emindi. Fakat münasebetlerinde öyle bir noktaya gelmişlerdi ki... Genç kız ıstırap çekiyordu. Halbuki David hayatından memnun görünmekteydi. Onun için den geçenleri anlamak için ne yapabiliriz Gregg? Genç kız bir Çin atalar sözünü hatırlıyordu: «Bir arkadaşını kazanmak altı sene sürer, kaybetmekse altı dakika...» Belki bu söz biraz mübalâğalıydı. Fakat neden hiç kimse, hatta son derece de akıllı olan Çinliler bile dost bir âşığı çılgın bir âşık haline sokmanın yollarını göstermemişlerdi? Her ay hamile olmadığını anlayınca, şükreder, sonra da birdenbire üzüli-verirdi. Ancak çok mühim bir şey David'in harekete geçmesine sebep olacak, belki o zaman genç adam Gregg'siz yaşayamayacağını anlıyacaktı. Fakat Gregg herkesin başının çaresine bakması lâzım geldiğini biliyor, hamile kalmamağa da çalışı-

yordu. Bu yüzden için için kaynayıp titriyor, fakat münasebetlerinin ahenğini de bozmuyordu.

Nihayet David Wilder Savage'in mutfığı için perde dikmeğe başlamıştı. Dikiş dikmesini bilmez, sökülmüş eteklerini iğneyle tutturdurdu. Buna rağmen o pahalı kumaşı dikkatle bastırmaktaydı. Halbuki o perdeye verdiği parayla birkaç hafta her yere taksiyle de gidebilirdi. Son zamanlarda kim mutfak perdesi dikiyordu? Herkes gidip bunları hazır alıvermekteydi. Fakat Gregg bu hareketine sembolik bir mâna veriyordu. Belki bu sayede David'in etrafını saran o görülmez, buzdan duvar da çatlayıverecek ve genç adam onunla evlenecekti. Gregg perdeleri, David Wilder Savage'in piyesi başka bir şehirde oynanmağa başlamadan evvel, bir Mart günü bitirdi. Fakat genç adamın endişeden kurtulmasını, yani piyesin açılmasını beklemeye karar verdi. Ne güzel bir sürpriz olacaktı bu. David ona Boston'a gelmesini de teklif etti. Maamafih işinin çokluğundan onunla fazla meşgul olmağa vakit bulamayacağını da söyledi. Gregg hemen bavuluna en şık kokteyl elbisesini, son dakikalarda yapılacak provaları ön sırada seyredirken giymek için yünlül pantolon koydu. En alta perdeleri yerleştirmeye de unutmamıştı. Bunlara baktıkça kendisini David'le evlenmiş gibi hissediyordu. Kendi apartmanı karma-karışık, fakat David için her türlü ev işi görmeğe de hazır. Bu güllüncü tabii. Fakat Gregg kendi apartmanını sevmiyordu ki. Orası elbiselerini değiştirdiği, telefon ettiği ve uyuduğu bir yerdi, işte o kadar.

Boston'a soğuk, mağmum bir günde vardılar. Gregg şehri o vakte kadar görmemişti, bayağı sukutu hayale uğradı. Piyes oynandıktan sonra, tenkitler korkunçtu. Baş roldeki arktrisi tebrik edecekleri yerde, kadına o kadar ıstırap çektiği için, acı-maktaydılar. Bu makaleler o kadar inanılmıyacak gibiydi ki, Gregg piyesin, pridiktörün ve artistlerin ismini görmeseydi, kritiklerin tamamıyla başka bir eserden bahsettikleri zehabına kapılacaktı. Maamafih genç kız kendi kendine piyesi hiç bir zaman beğenmediğini, fakat zaman zaman «Ben anlamıyorum, David Wilder Savage seçtiğine göre, eserin muhakkak bir kıymeti var,» diye düşündüğünü de itiraf ediyordu. Gordon McKay'ın piyesi hariç, bu David'in ilk muvaffakiyetsizliği. Gregg New York'daki arkadaşlarının neler söyleyeceğini düşünüyor, ve daha onları görmeden kendilerinden nefret ediyordu.

— Aman dokunma yavrum, ezi!..

(Devamı var)

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

(4)

SUÇLU KİM?

ZAPTİYE NAZIRI BİR İŞ İÇİN
KOMİSER OSMANI EVİNE ÇAĞIRMISTIR

TEŞKİLATTA RÜŞVET, HİRSİZLİK ALDI YÜRÜDÜ...
İŞİ DÜŞENLER RÜŞVETSİZ EVRAK ÇIKARAMADIKLARIN-
DAN ŞİKAYET EDERLER. MEMURLARI TOPYEKÜN İT-
HAM ETMEK DE DOĞRU DEĞİL...

SUÇLULARI BULUP ÇIKARMAK GE-
REK. BU VAZİFİYİ SİZE VERMEĞİ
DÜŞÜNDÜM. KOMİSERLİĞİ TERK,
KÂTİPLİĞE BAŞLAMIS GÖRÜNÜR-
SÜNÜZ.

ETRAFI İNANDIRABİLMEK İÇİN
ÖNCE BİR RAPOR LÂZİM...
MASA BAŞINDA HAFİF BİR İŞ
TAUSİYE EDEN BİR RAPOR.

ORASI KOLAY OSMAN
BEY. EH, ARTIK MUVAF
FAKİYET İÇİN İKEBİLİ-
RİZ!

İKİ GÜN SONRA
OSMAN ZAPTİYE
NEZARETİNE Gİ-
DER. HER ŞEY
HAZIRDIR...

NAZIR BEYLE DÜN GÖRÜSTÜK.
BUYRUNUZ OTURUNUZ OSMAN BEY!
BİRAZ SONRA SİZİ DAİRENİZE
GÖTÜRÜRÜM.

TEŞEKKÜR EDERİM
HALİT REFİK BEY.

AZ SONRA
HALİT REFİK
BEY OSMANI
ZAPTİYE NEZA-
RETİ MEMUR-
LARINA TAK-
DİM EDER.

YENİ ARKADAŞIMIZ
OSMAN BEY. BUNDAN
SONRA BERABER ÇALIŞA-
CAĞIZ.

ÇOKLAZ İŞ!

DEVLET MALİ DENİZ, YEMİYEN DOMUZ

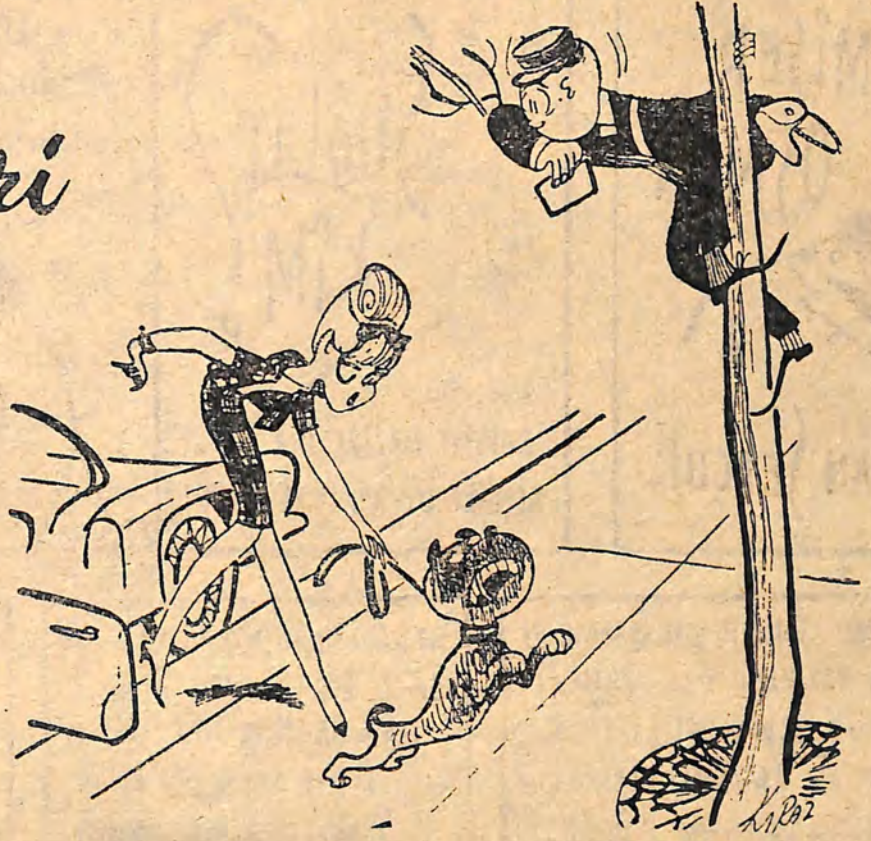

DEVAMI VAR

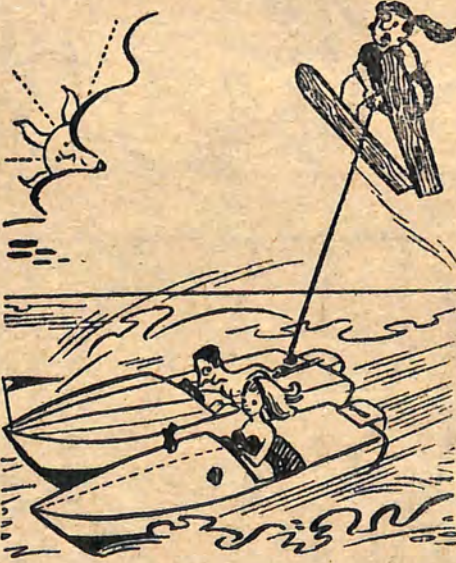
Dünya Karikatürleri

-SENİN ADIN MARI Mİ?
BAK, BİZ DAHA EVVEL TA-
NIŞMIŞTIK SENİNLE!

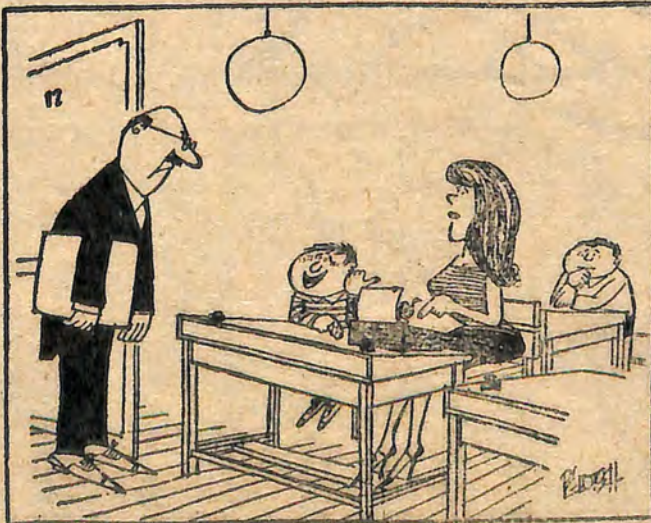
-TARZAN!..TARZAN!..USLU DUR,ME-
MUR BEV ŞAKADAN CEZA YAZDI!..

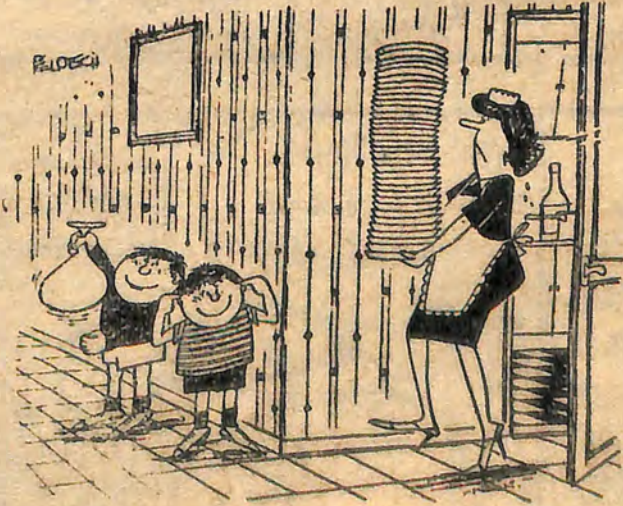
YAZISIZ

-EVDE UYURSUN, KIRDA UYURSUN, KUZUM
DAİREDE NE YAPARSIN SEN?..

-TAKDİM EDERİM BAY ÖĞRETMEN: MATMA-
ZEL SUZİ... PARMAGIM İYİ OLUNCAYA KADAR
VAZİFELELERİMİ YAZACAK!..

YAZISIZ

PARASIZ

Karikatür Albümü

20 Sahifa, 5 renk

Akbaba

Sevgili okuyucularına takdim edecektir.

26

Temmuz Perşembe

Ayrıca para ile satılmaz.

AK. 109

Yusuf Ziya Ortaç'ın bütün şiirleri:

BİNNAZ

Bu kitaba Ortaç'ın Binnaz isimli 3 perdelik manzum trajedisi de ilâve edilmiştir.

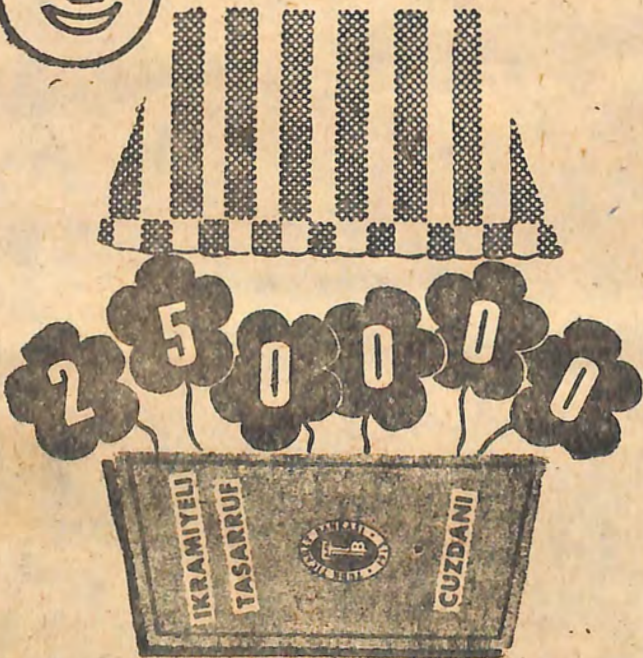
Fiatı 5 Lira

Ödemeli gönderilir.

AK. 110

YAZ ÇEKİLİSİNDE

KÜLTÜR YAYIN 9

LİRA TUTARINDA
PARA İKRAMİYELERİ

TÜRK TİCARET BANKASI

HESAPLARINDA EN AZ 200 LİRASI BULUNANLAR
VADESİZ HER 60 LİRAYA VADESİZ HER 100 LİRAYA BİR KUR'DA NUMARALI ALIRLAR

Reklamcılık - 2694 - 111

Taşıyalım mı? Kara biberim.

92

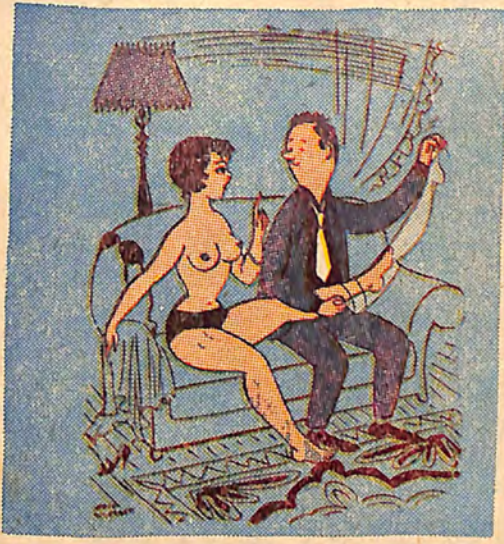
NEVZAT
KIRDAR

PiVALE

Adı.. Ağız Tadı ...

İlançılık - 5142 - 112

Akhaha

-EĞER HAVA ÇOK SICAK OLMA-
SAYDI BENİ BU KADAR SOY-
MANIZA MÜSAADE ETMEZDİM!

Reynet

-KARICIĞIM BU KIZCAĞIZI ÇOK
SEVDİĞİNİ BİLİRTİM. AMA ZAVAL-
LININ EN LÜZUMLU TÇ ÇAMAŞI-
RI BİLE YOK!

-DÜNYANIN KAÇ HARİTKASI VARDIR ?
-BENİM ŞTMDİ GÖRDÜĞÜME GÖRE : İKİ !

-SAKİN OLUNUZ MÖSYÖ, ŞANSINIZ VAR -
MIŞ, DAHA ÖPÜŞMEDİK BİLE!..

-ALÇAK!.. BENİ EN İYİ DOSTUMLA ALDA-
TIYORSUN HA ?
-BEN NE BİLEYİM?.. DAHA ÖNCE TANIŞ-
TIRHADIN KI!..